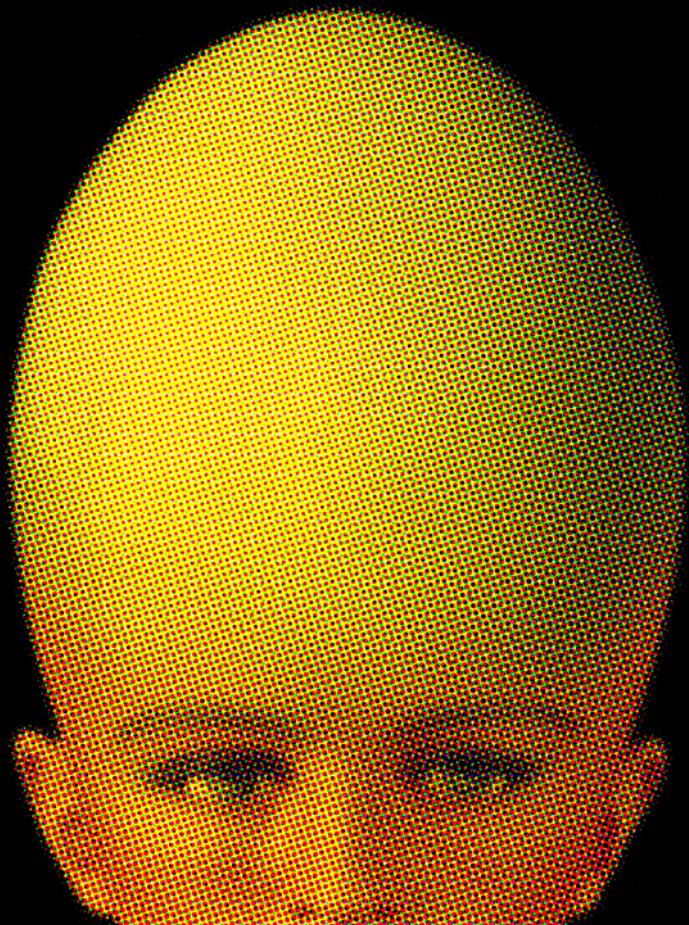
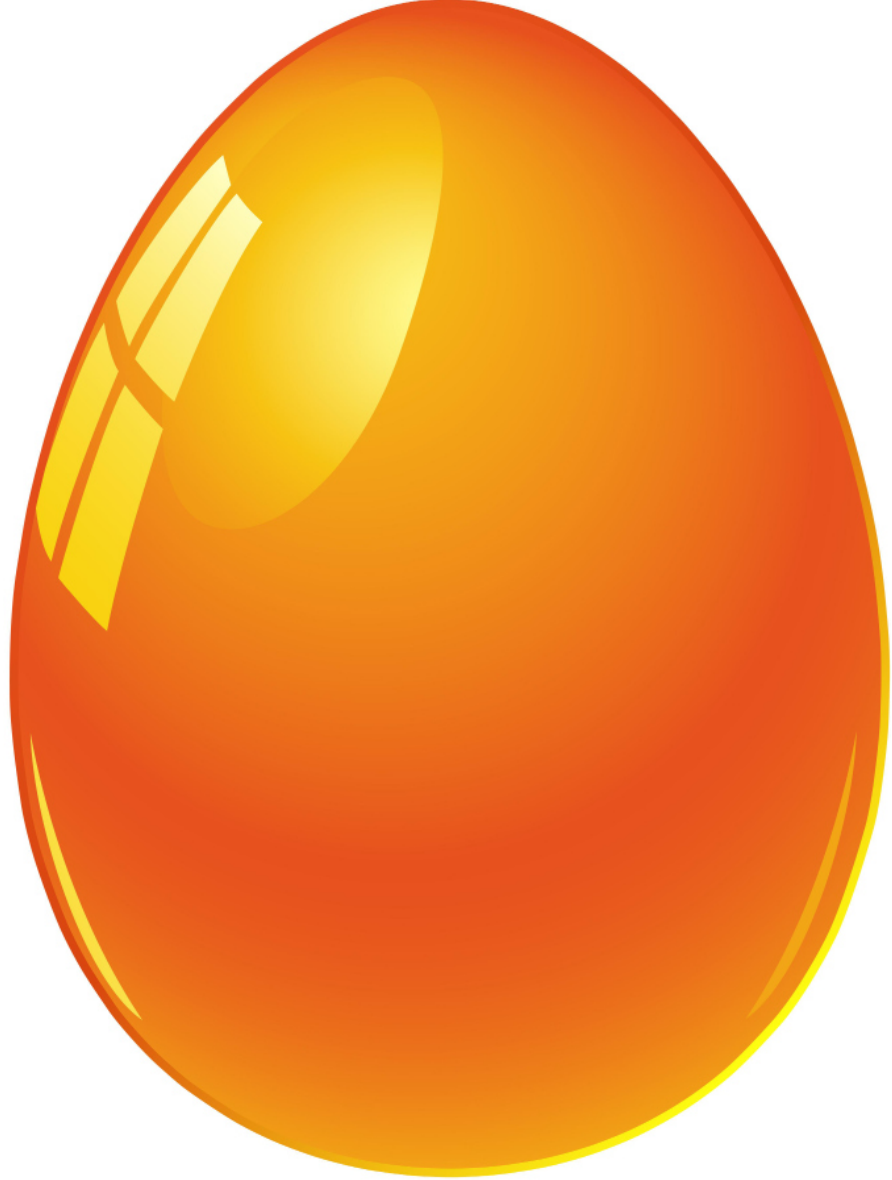

Lu Ušturoi Vlach & Jurij Green Kačur
ECCE VEJCE

V Brně 2020

Lu Usturoi Vlach & Jurij Green Kačur
ECCE VEJCE

filosofický rodo/kaps

Lu Ušturoi Vlach & Jurij Green Kačur

ECCE VEJCE

filosofický rodo/kaps

*VAJEČNÁ OMELETA NÍŽKOKALORICKÝ KATEGORICKÉ
HUDBY PŘÍTOMNOSTI_LU_ELLERY_ USTUROI_VLA-
CHA_UND_JURIJE_GREENA_KAČURA*

(EPILOGUE_KRISTÍÁN ČURA)

„BUDEME-LI V ZÁJMU ROZMANITOSTI PŘEDPOKLÁDAT, ŽE TENTO SVĚT JE ŽIVOČICH, PAK JE KOMETA VEJCEM TOHOTO ŽIVOČICHA.“

(D. Hume)

„RŮST KUŘETE Z OPLODNĚNÉHO VAJÍČKA ZŮSTÁVÁ, NAVZDORY MNOHA OBJEVŮM MODERNÍ BIOLOGIE, NADÁLE ZÁHADOU.“

(R. Sheldrake)

„VEJCE NENÍ TOTIŽ POUHÉ VEJCE, ALE PŘÍPRAVEK NA ČLOVĚKA A SLEPICI. JAK JE PAK KAŽDÝ JINÝ... POKUD TO POZNÁ SLEPEC NA ČLOVĚKU A SLEPICE NA BÍLKU.“

OKAMŽITÉ PŮSOBENÍ NA DÁLKU SICE BYLO RELATIVISTY DŮKLADNĚ ZPOCHYBNĚNO, ALE TO JEŠTĚ NEMUSÍ NIC ZNAMENAT.

Nemůže to něco neznamenat, zde např. nechut k dálkovým ovladačům. Okamžik nemá prostor, délku, tedy ani dálku. Má jen HRANICI (obvod orbitálního oválu), aby mohl pokračovat v při-kráčení. Co však kdo ví o vzdálenosti fyzického těla od jeho oživujícího, duchovního, mentálního, informačního (či čího) areálu či jádra? Působí vibrace okamžité? Hudba na dálku působí okamžitě, ale ono je jedno, zda jde o vábničku zvukovou či pachovou. Vůně rezolutně odpor utne. Je to nutné. Kdo odolá, když vůně kadidlová line se okolo (oltářního)

stola? Střelná modlitba se vydává na svou balistickou dráhu básnickou. A ta je sacra vzdálená. Vzdálenost značí rozdělení. Vzdálenost je prostor a prostor je čas. Čas předpokládá vztažný bod. V celku všechno působí tzv. okamžitě, pokud je celek v celku.

K vábníčkám jen tolik, že jsou půvabné a vlnivé. Je dálka čím jiným, než-li blíže nespecifikovanou vzdáleností? Vzdálená blízká osoba blízká. Každé její slovo vábí. Je současná s budoucností.

Současnost? Kdy? Kde? Čí? V čem? Čeho? Prozatím, dejme tomu, toho čemu říkáme fyzikální vesmír. To má být tím VŠÍM? Není to málo?

Více méně mám toho VŠEHO až nad nakráplou hlavu. Křepká slova VŠECHNO, VŠEMU, VŠÍM, VŠE si osobně zastřešuji slovem JINAK. VŠE JE JINAK. Současnost je identická s prozatím. Dočasně na věčné časy a jinak nikdy...

Nedokáží si nějaké VŠE představit jako něco uzavřeného, ačkoli náš svět může být jakkoli uzavřen a ve fyzikálním slova smyslu to tak dokonce vypadá, ale uzavřenost provokuje.

Sama si o to řekla, když tu v tom... je zase v tom – vteřina peří má – letí dolů peřina... Přítomnosti nic neodepřu, natož při. Etymologie VTEŘINY je výmluvná; od-

vozena od slova vterý (=druhý; odtud úterý), následek je druhý (sekundární, vše se odehrálo ve zlomku sekundy, právě když končilo „modrý pondělí“ ocitla se v druhém stavu); Přítomnost je teď SAMODRUHÁ (= těhotná nadějí)... „v jináci“, je „v tom“; přítom – JAKO by ani nebyla při tom. Jak poznám, že jsem při tom?

Prostřednictvím časového vědomí. Myslím, že se tím svého času, zabýval Husserl. Okamžik nemá prostor ani délku... idealizovaný okamžik je tedy (jak se na ideál sluší) cosi s nulovým trváním. Ale v naší mysli patrně i tento idealizovaný okamžik má nějaké trvání, byť to necháme být, neboť bychom se patrně (neopatrně!) zapletli do neřešitelných časových smyček a přesmyček, v nichž jsme zavěšeni a oběšeni. Času se dá utéci snad jenom smrtí, anebo, což mi připadne elegantnější, zapomněním.

Čas je smrt, život je bezčasí. Je nením. Život je až příště...

NĚJAKÉ ZVLÁŠTNÍ A PRIVÁTNÍ POJETÍ ČASU?

Takové, které „jsem právě“ řekl. Dobrý den... Čas je smrt, život je bezčasí.

KDY JE ČLOVĚK SKUTEČNĚ PŘÍTOMNÝ?

Když se mění. Když je přítom. Když je v při, je-li jaké kdy...

JE SKUTEČNĚ PŘI TOM, JE-LI V PŘI?

Přistihne-li příčinu při činu a zničí v sobě ničemu... pak
--- co bylo předtím, tím je i pak.

JSTE S NĚJAKÝM KLASICKÝM, ZPRŮMĚROVANÝM POJETÍM SPOKOJEN?

Jsem jím odkojen. (Ale vymezuji se vůči němu a doufám, že se klasické liší od zprůměrovaného, já jsem za klas nezprůměrovaný. Zprůměrované není diferentní.)

JE BUDOUCNOST OPRAVDU OTEVŘENÁ ŽUMPA?

Žumpa nemá volné odtoky, je odsávána čerpadlem shůry, proto OTEVŘENÁ být musí. Pokud by budoucnost nebyla otevřená, tak by to nebyla ona. Takže budoucnost není žumpa, ale otevřená ano (z principu!).

BEZ KONCE, BEZE SMYSLU?

Dere se z ní něco – intermezzo – čokoládové kindervejco. Budoucnost není záprtek.

KAMPAK SE NÁM OTEVÍRÁ ONA Z PRINCIPU
OTEVŘENÁ BUDOUCNOST?

JINAM... kam jinam? Při/kázání evangelia nás o budoucnosti informuje takt/o – „Milovati BUDEŠ...“ PODSTATĚ BUDOUCNOSTI (POCHVÁLENA BUDIŽ) PATŘÍ JEJÍ OTEVŘENOST...

BEZVĚDOMÁ BUDOUCNOST?

Pochválena budiž pochva... budiž poválena, za/pálena jak pochod/eň. Odpusť nám, BOŽE, tu eňo ňuňo hlubokou vinu... hvězdnou mlhovinu. Kdo říká, že budoucnost je v bezvědomí? Kdo říká NO FUTURE!? Mha duchanepřítomného nunc mžitku!

NEZAČÍNÁ SVĚT A VŠE EXISTOVAT TEPRVE S VĚDOMÍM?

Vědomí = „SVĚT A >JÁ< v něm vněm“; neurofyziologické výzkumy tzv. dynamického nevědomí („vnímání bez uvědomění“, tj. citová reakce na subliminální podnět – bez účasti vědomí), vedly k fantastickým zjištěním: EEG zobrazuje jakousi vlnu P₃ svědčící údajně o rozhodování bez vědomé účasti sledovaného objektu. Sci-fantasy? Co víme o vědomí (např.) kamene? Co víme o jeho „zrání“? Co víme o nestvořenosti? Ztrácíme se v milisekundách... Vnímání ještě není vědomím, např. v matematické gnoseologii nemá vědomí co pohledávat.

Pravda, jistě existují nějaké světy, o nichž nemám jiné ponětí než právě to, že o nich nevím.

Znamená to, které nemám?

Mohu si je všelijak představovat.

Nejde o vědomí, nýbrž o imaginaci představy. Jaký je vztah představy k percepci? Co to znamená, dělat si o představě představu? Vysvětlí mi někdo, koho je, kýho, či a proč? Představy VPŘED! Před/pona tajná spojka, sponka, ve vlasech představy stavu beztlíže... Hjústne mám potíže... Skvrna neposkvrněná ZA-vrní, vznik vníká v ni, viník – otazník – zřel Krásu jak dřímá, rodit svět je dřina. Mám pode/zření, že slovo ovoce si zaslouží ovace (hlasitý potlesk). OVO!

Zajímalo by mne podrobněji „pojetí“ okamžiku.

„V tomto okamžiku se všechno pozemské dění projevuje jako symbol jediné SKUTEČNOSTI, totiž vtěleného Slova.“ Část a čas se má k sobě jako Eva k Adamovi. Já bych začal od Adama. Kde není začátek, tam není čas, natož orloj. Kruhovému objezdu to rovněž odmítám sežrat, přimhouřím oko a kousnu do otráveného jablka ► HRANICE V JEDNOM KUSE... Biblický příběh vypráví o jejím překročení ve storce o hadu a TABU tzv. rajského – jablka. Proč je POZNÁNÍ jablkem sváru? Protože „je“ je tabu? Na to dlabu... Proč je jablko královskou insignií? Dost by mě za/jímalo, jak to s tím HADEM a Evou bylo. Had sám je mezní (hraniční) čarou a hlasa-

telem AMBIVALENCE dobrého a zlého, tělem polarity, rozhraním, viz slovo ďábel, latinsky diabolus, řecky diábolos (z dia- = skrz, přes, rozděluji + balló = zasévám, semením, rotuji, vhazuji buly --- balón – angl. ball, česky thunderball); volský voko čučí jak puk, „zbavilo“ se předčasně skořápky a ubavilo se k smrti turbulencí. Čert ví, co za plaza se ukrývá v podpučí. V knize Genesis je had hebrejsky naháš (česky naháč) ještě neopeřený. Čím tne onu Evu onen Inseminátor? Nejzchytralejší ze vši zvíře, poučí ji o nevěře... Šepoty a výkřiky – je to Našeptávač a recitátor: *„Veliké tajemství ti prozradím / Jsi čas / Čas totiž žena je / Potřebuje, aby se mu člověk dvořil, aby seděl / U jeho nohou / Čas jsou šaty, které si rozpínáš / Čas jsou vlasy neskonale / Nekonečně dlouho pročesávané / Žrcadlo, na němž dech střídavě jas a mlhu kouzlí / Čas, tos ty sama, jež za úsvitu, kdy já se proboužím, spíš / Jsi-li čas, pak jsi i nůž mé hrdlo protínající / Ach, proč neumím vyjádřit, jak nás mučí znehybnělý ČAS...“*--- tomuto francouzskému hadu narůstají křídla... EVO, ještě krok a dostanou se ti na kobyliku LUCNÍ, krok... skok evoluční --- a z plaza se stává pták. Egypťané symbolu hada druhdy použili ke znázornění oválné dráhy (jim známých) nebeských těles. Jde o mystérium početí okřídleného hada, tj. draka. Ale tohle mystérium je až v další kapitole s názvem – Jednou nahoře, podruhé dole, vždycky v jednom kole. Je to na draka, ale na knižním trhu se to ani neohrálo, jde to na dračku... Kdo jen ho pověřil tou misí V RÁJI a jak se to celé skoulelo? Byl had převlečeným ďáblem? Byla to

Hadice? K tomu nám Machek říká, že satan (satanáš) je sotona (vzteklíce, zlá žena, čertice; čertiti se = vaditi se, hádat). Biblické postavy a potvory jsou vzájemně propleteny — who is who? Ancíáš, ancibél, belial, ancikrist, rarach. Čertů plný peklo a pekel nekonečné množiny viny. Jak se mám v těch čerchmantských kategoriích vyznat? Vyznáním víry?! K ptákům se ještě dostaneme, pustili jsme se totiž již dost daleko po HRANICI a nechceme, aby nám ten ptáček frknul přes ČÁRU, zde malá pauza — je to ontologenetická kauza — satan, pokračuje Machek, je i černý čáp a ty nezvedený děcka, jak každý ví, nosí čápi. Črta črta zde již omezena na to, že je to červ kusého kořene, který čapne kukaččí hnízdo a odsedí si to na čepici. Co dál nakukal had Evě, je zrovna v plném proudu. V onen okamžik jí had zrovna sděluje „Otevřou se oči tobě a poznáš uvnitř, co je vně...“ Eva neví, co ji čeká, ani že už to čeká... Je to holt ďábel (z ř. diabolos = rozkolník; asi že vniká mezi kolena a plazí se drze skrze (diabállô = rozdvojuji, štěpím, vrhám napříč, rozděluji); zkratka schizoidní démon (z ř. daíomai = zlé božstvo, „přidělovač osudu“, čert); základ sl. diabolos je bállô (= vsazují, nastřelují – odtud diabolka, parabola, diblík a ďas... nafukovací balónek); svět je plný krás, zas a zase hasne zář. Avšak stokrát NIC umoudří i vola!) Slovo „lucifer“ z lat. (lux = světlo, ferre = nést) znamená v překladu světlonoš, tj. v první řadě jitřenka (= jitřní hvězda, tj. Venuše) a v běžné latině nemá žádný zvláštní význam. Planetu Venuši římsí hvězdopravci zřejmě na-

zývali lucifer, než dostala v křesťanské éře své dnešní jméno. Nelze však (údajně) zaměňovat „lucifer“ a „Lucifer“, kde první slovo znamená světloňoš a druhé představuje jiné jméno pro Satana (Lucifer). Naproti tomu se symbolem Venuše splývá erotická love, skartaci natrhne sanici, že udrží se stěží smíchy. Jak již bylo řečeno, „Lucifer“ je jméno, kterým sv. Jeroným přeložil hebrejský výraz לִלִּית רַחֵם (helel ben šachar, „zářící, syn jitra“), kde „helel“ je termín pro planetu Venuši, „ben šachar“ označuje skutečnost, že vstává k ránu jako posel dne.

MATATYKA, podobně jako logosofie, celá patafyzika a matatyka není nic jiného než hra slov. PATAFYZIKA.

„Když není volů, prázdné jsou jesle...“

(Př. 14,4)

JAK DLOUHO SE JIŽ VEJCE ZAOBÍRÁ HUDBOU?

Hudbu se nezabírá, to ona ho obestírá jako skořápka, záhon, který pleje... Play! Hudba je život.

Proč ne... Neposlouchá ji?

Pojídá ji a poslouchá na slovo, každým pórem od rána do večera, snad i ve spánku, ale nedrží u toho stopky, když je totiž shon, nezaslechne ani tón. Kdyby hudba počala až ve vědomí jejího posluchače, nebylo by jiných skla-

datelů než uší v duši. Múza je lúza, luhů květ, jablko na stopce a vejce hadí. Po pitvě je každý generálem (Kolumbova vejce).

Čím je nám hudba?

VEJCEM. „Hudba je melodií těla,“ píše se v Knize proměn.

Milujeme ji? Nenávidíme ji?

Týká se ta otázka představy?

Občas mám stavy, kdy skutečně proklínám slova a nemohu se pomalu ani podívat na knihy a zároveň si jich táhnout domů plný batoh. *Vrátil bych se ještě k první otázce.*

Tedy k ambivalenci té hry?

Je to hranice a zároveň výzva.

HRANICE je absolutní koordináta. Vymezením vzniká zení – „v tajemném >dialektickém< jest a není... ROZHRAŇÍ“ --- HRANICE je siločárou, která tvoří, maří, vytváří, produkuje, žádá, radí, informuje... startovní čára, rána jak z děla, spocená těla, dělísko, co už se dá dělat, cílová páska – posmrtná maska, tlustá čára, ať práší se od kočára štíhlá linie, dotýkám se hranic, VŠE převedeno na NIC, dělám si čárku, prosím o další várku,

překračuji hranici, volejte milici, jsem převaděč, Šumavy král, houslový futrál, samopal, výpalný, vše máme nahraný, hořící hranice, nikdy více, zlomková čára, dosti bylo čarování, hrrr na ni, border line, skupenství plynné, hra plyne – pod nohy hráč, ach, HRANICE OSTRÁ, cosa nostra, když už tak tluč (a bude ti za/vřeno), hranice poznání, mezi vlohou a nadáním, MEZ pokání, mezi duchem a hmotou, mezi námi děvčaty, hranice MEZI, jednoduchá čára, základ všech forem a norem, hranice mezi životem a smrtí... hranice drtí, hraniční sudí, tudy... překračuje všechny meze, tu zkrátka podchytit nelze. Pomyslná hranice – stálice. HRANICE MEZI UVNITŘ A VNĚ, fantazie slaví žně a snáší kropenatý kosmovejce. HRANICE SKOŘÁPKA – další otázka?

„A TU, Z NIČEHO NIC, STÁL NA NEBI OSLŇUJÍCÍ KOTOUČ VEJČITÉHO TVARU – obrovitý – a dav civěl do výše s otevřenými ústy.“

(G. Meyring)

Má další otázka míří poněkud osobněji. Jaký je váš názor na nesmrtelnost?

Hudba budoucnosti... Přívlastkům nedůvěřuji. Polykám hudbu na plnou hubu, ač je mi nadále záhadou, na co si to tu ten termojaderný proces pod skořápkou hraje. Vejce je bakule, v níž si roční embryo plovoucí ve vaječném koňaku.

Pochopitelně bych se měl rovnou poptat po duši. Měl jste někdy nějaké náboženské vize?

Ano.

Vidím na plakátech... HUDEBNÍ ORGASMUS –

I neznaboh, mínící, že se z náboženství vymanil, má radost z náboženských nálad, např. z hudebního zážitku; tak nějak to poznal a poznamenal Nietzsche.

Lze zhudebnit zážitek?

Fixovat pohyb? Zhu/lákat hurááá zážeh? Tady jsem v úzkých – ač lokám tu muziku plnými doušky... ale jistě se stane, dokonce dosti často, že jsme jejími (takříkajíc) zhudebněnými těly. VAJEČNOU HUDBOU. Sám bych si na takovou HUDBU SFÉR vážně netroufl.

Malá komorní taškařice pro sedmkrát sedmasedmdesát nástrojů – stejných –

– nábojů ve vícekomorovém bubínkovém koulometu...
Jedinou sukovicí 666 na pozadí bubnu...v desátém lunárním měsíci gravidity ---

KDE SE V NÁS VZALA TATO ČESNEKOVÁ VÁŠEŇ?

Zvuk musí být vyslyšen. Upadl jsem pod višer. Je to velké téma. Anathema. Šišatá koule. Kde se vzala, tu se vzala, vzplála a dala.

Vzpomeňme na operní árii NUOVO AFFETTUOSO...

CRUDO O COTTO?

Giuseppe

Che cosa desidera, signora?

Giovanna
Due chili di farina
Un chilo di zucchero in quadretti
Quadretti-ti, ti
Giusseppe
E poi?
E poi?
Giovanna
Un litro di aceto
Un etto di prosciutto
Giusseppe
Crudo o cotto?
Giovanna
Crudo
Giusseppe
E tutto, signora?
Giovanna
Si, basta

Vážený pane Uovo,
bylo by jistě ducha povznášejícím potěšením číst o nejpopsadnějších či nejpřednějších otázkách metafyziky právě v italštině. Vypálil jste do mne plný zásobník otazníků a zanechal mne proděravělého ve sluji ega, abych si s nimi poradil. Ale já nejsem obyvatelem vaší skořápky. Netuším, co dál s vibrací inverzní gravitace. O některých věcech bych mohl vypovídat pouze v aforismech a o dalších pouze sedmimílovou metaforou. Především jsem se

vám zmiňoval o učebnici fyziky, Roscalově Nebeské mechanice. Užitečná zjednodušení nám umožňují výpočet orbity planet naší sluneční soustavy. Vskutku jsme dosáhli v popisu hvězdných a vesmírných úkazů velkolepých textových stylizací doprovázených fantas/k/ní/mi pozorováními před/stavy o předsudku bez náhubku, takže si můžeme říci, že již začínáme svou celu mapovat. Táhle v rohu jsou kvasary a tady je zase hvězdná kupka BzŘ5 a tam zase galaxie v Andromedě. Podle všeho se nám dokonce i to naše vězení stále rozpíná... kupodivu pořád nějak drží (díky gravitaci) pohromadě. Je to divné, ale vesmír vážně musel být (dříve) menší. Je ten náš ohradník opravdu jedinou realitou? Co si máme pomyslet o vězení bez vězňů? Ctěný pane Uovo, možná uděláme lépe, přesuneme-li se z nedozírných vesmírných prostor do neméně neurčitých prostor nitra, kde mají vnější nedozírnosti svůj pravý domov. Jaký máte pocit, když se za jasné noci díváte na hvězdné nebe? Citlivého člověka může uchvátit leccos, letos včetně tzv. posvátné hrůzy a závratě z propastných hlubin. Ptám se – hlubin čeho? Já mám při takových pohledech pocity nezměrné blízkosti. Nemohu si na ty blikající světélka sice přímo sáhnout, ale nepřipadnou mi až tak zvlášť daleko. Teprve z učebnic jsem se dozvěděl, že ta světélka neleží na stejné, kulovité ploše, ale že jsou ode mne různě vzdálena. Světýlka vnímám pořád stejně, ale uvnitř mé hlavy si o nich již vymýšlím cosi jiného, než co jsem si myslíval kdysi, ještě coby naivní realista. Z různých potiskáných

papírů vytvořil se ve mně obraz rozpínajícího se vesmíru, ale neumím si ho ani pořádně představit. Všechno se tady vůči sobě nějak vzdaluje, nějak a někam běží. Má to snad nějaký okraj jako nafukovací balónek či skořápka vejce? Proč se to vlastně tak rozpíná? Což byl ten prvopočáteční kopanec tak silný, že se to vše stále kamsi žene? Že ne?

Ne! Ne, že ne! Bratře Ettore, je to jojo nekonečné extenze... Co je to za katatonní figuru, to STÁLE? Přece nehodíme vinu na zavařeninu. Ovoce ovšem chutnější syrové, jak za/vařené, ne?

OPĚTOVNĚ U VNĚ A UVNITŘ TRÍŠTĚ VŠEHO – V HRANIČNÍM PÁSMU ROZKROKU MEZI SUB- JEKTIVITOU A OBJEKTIVITOU.

Protentokrát budu postupovat, milý Uovo, systematicky a dopustím se při/tom prohřešku citacemi z jiných kněh. Nemohu si odpustit krátké zastavení u tzv. subjektivity. Konkrétní příklad nám poskytne právě tato úvaha. Vy ji čtete a já ji píši; rozumíme si díky obecnosti a srozumitelnosti jazyka, který používáme a který můžeme použít k vyjádření těch nejosobnějších pocitů, neboť se jimi všichni vyjadřují obdobně, rozdíl je v pouhé kombinato-
rice. Možná také v imaginativních schopnostech, které jsou nám ovšem dopřány v různé míře...

Jsou přímo hrůzou růzností, rozlišovacích schopností, štěpením, aktem difference v místě nejvyššího ozáření. Přesto jsou rovněž i obecným (všem společným) statkem, na němž se účastníme přirozeně, ale nikoli principiálně vlastním přičiněním, ačkoli i to sekundární musí přijít, abychom se mohli stát skutečně platnými obyvateli duchovní říše. Tudíž by se mohlo zdát, že se nám naše subjektivita rozplynula v obecnou jazyka a rozumu. Nějaké drobné individuální odchylky jsou sice zábavné, ale také ony v sobě tají nejeden společný rys. Hloupost je stejná zde i tam. Vychytralost taktéž a dokonce i čínská moudrost má ledacos společného s moudrostí východoslovanskou nebo bavorskou. Lokální kolorit tomu dodává zdání rozlišnosti, ale nic to nemění na skutečnosti, že difference se projevuje v mnoha podobách, stejně jako pitomost.

Nebo jako krutost, přesná jak břitva jistého protoempirika Occama (proklamujícího hranici MEZI rozumem a vírou), Sofie Salómónos v mnoha podobách, Eva demonstrací Sofie mající emanaci, maso misie, miss má deviacy, vůně mění destinaci destilace... všem je pro legraci a uvnitř té legrace se ztrácí... ptáci.

Vně uvnitř učebnice fyziky jsem se dočetl cosi o rovnovážných stavech látek v různých fázích a taktéž o tom, že gravitační zákon se dá vyjádřit jednoduchým vzorcem. Teď už to cosi je také nějak uvnitř hlavy. Mohu si to –

NĚJAK – vybavit, mám „paměť – nějak – a vědomí – nějak – většinou nic – – –“

Bratře Ettore, tentokrát šlu jen pohlednici: Mám MAM, nemám MAM, má mě ráda, nemá mě ráda, dovnitř a ven. Mám mísu a misi... Jak z toho ven?

Nevím a tčkám pouze sem a tam... NĚJAK... občas mi vplouvá do vědomí - nějak - nějaké slovo, třeba vesmír, nebo gravitace. Dokonce i nějaká věta, ale tady je to již složitější, není tady vždy celá najednou. Vysouká se a zmizí, jako např. tato věta, energie musí být konstantní – nepřibývá, neubývá, ukládá se, má různé projevy a různé formy.

Transmutací věty je souvětí. Souvětí se řádně dělí na řádné a podřádné, poselství je v řádcích i mezi řádky.

Jsem z toho jelen... Ach, vážený pane, točím se ve víru, ve víru slov, dobrá tedy... Pustím se znovu do vyčerpávající práce. Existuje zákon zachování života, konstantní veličina, která nepřibývá a neubývá... Ergo jsem nesmrtelný?

Jsem z toho taky jelen, tělem dočasnosti odvelen...

Napadlo mne, že bych měl uvodit tento vyšetřovací protokol nějakým krédem, například z Božské komedie,

abych při/dal vážnost svým slovům, kterým citace z ověřených klasiků vážnosti též dodají, vážnosti vás neušetřím, neboť co by to bylo za traktát, kdybychom v něm vynechali odkazy na Aristotela a další, kteří nás předešli na cestě do pryč? Především si musíme ujasnit, po čem pátráme a teprve potom zakládat vyšetřovací spis na takzvanost kategorie, abychom neskončili dříve, než bychom vůbec začali...

Což by bylo proti fyzikálním zákonům, ale to se nám nepovede, drahý Ettore. Bylo by to i proti pravidlům nauce. Snad by bylo prozíravější zabývat se tím, že nápěv předchází jeho zápisu. Hlas má specifickou charakteristiku, každá hláska svou melodii, každé slovo své zbarvení. Co se dá dělat, vezmu to na sebe: Začátku něco předchází. Začátku předchází VŠE. Vrah je zahradník. Bůh žije v zahradě. Co by však bylo, KDYBY jí nebylo? Jak vyšetříme, co je to tam ZA – těmi záhony, nepřipomínají vám ty záhonky hroby? Co se to tu vůbec pěstuje?

To si musíme ujasnit, pachatelem asi nebude nasycená pára nebo neviditelnost nějaké gravitace.

Tím si nejsem jist, podívej na ptáky, jak (si) hrabou. To se mi nějak nezdá... SLÁMA kličkující v drůbežím výběhu se zachmuřila, to je hrozná verbež, tahle drůbež, v kožichu veš, kam by to takhle dál vedlo?! Však já si na ni posvítím, potmě nebudu.

Ano, ano, jsou tu stopy, které někam vedou - ale my musíme nejdříve vědět, co chceme a kam chceme dojít, abychom nešlápli do slepičince... Takže jsme to my, kteří rozhodnou o směru našeho pátrání, stopy nestopy, my se pro/následujeme.

Možná hledáme nějaké dveře, nějakou bránu percepce, úzkou bránu...

Bránu vnímání, která by nám umožnila vyjít ven. Ven z našeho vězení, jímž může být tento vesmír a jímž může také být naše nitro.

Prokopat se ze skořápky, vyjít a pak se vrátit zpátky, vyjít zadními vrátky, do bezpečí sebe, zpět do očividně vejčitého nebe. Pro detektiva je dobré, ví-li, odkud vyjít.

Lze tady v tomto světě prchavých přeludů nalézt nějakou stopu, která by nás přivedla k vytouženému východu? Doufejme, že ji nalezneme dříve, než přijde smrt. Jsou tací, kteří právě zde, ve smrti a po smrti, hledají východisko. Rád bych dospěl k nějakému závěru dříve, než budu ulehnut na smrtelné lože. Povšiml jste si onoho neosobního ‚budu ulehnut‘? Cožpak naše pátrání není čímsi odosobněným?

Není odosobněným, je dianelogickým. Je interpersonálním a transpersonálním. Emergentním i individuálním,

zkrátka ambivalentním... na rozdíl od logiky, kterážto je toliko provozní.

Kdo se toho pátrání účastní? Vy, já, nebo dokonce nějaké my? Jaké nástroje máme po ruce, abychom jejich užitím dospěli k vytoužené metě, již může být HRANICE symbolizovaná dveřmi? Proboha... jaké zklamání by nás asi čekalo, kdybychom po převeliké píli zjistili, že lze dojít až k cíli, k hranici, že jsme však s naším nebohým rozumem v koncích, že již nejsme sto pokračovat dál? Musíme být připraveni na VŠE.

To je všechno? Detektiv Sláma nevrle sklapl šanon. VŠE vysvětlím... Není proč se horšit, rozum tiše se odporoučí, cit má přednost, pachu pachatele dá přes nos detektivní čenich. Copak sis nevšiml, že vůně hýbe VŠÍM? Snad i HYBATELEM –

Není zábavné pronikat skrze zdánlivě pevný svět jevů pomocí právě tak subtilních prostředků, jako je čich?

Rozum si hraje se zápalkami zábavy na dospělého. Dospívá (v duchu) na hranici, kde se dál otázkou ohraničení ohrady té zahrady už nebude zabývat, protože už nebude záhady ani s hady. Od hranice nelze odseparovat to, co je ZA ní. Stojím před ní, nebo v ní? Nebo mám mít napilno se slovy píle a pilný? Nemám na takový spěch čas... Cím je upozadováno popředí?

Nebyl to již slavný Kant, který se pokusil prozkoumat důkladně a zevrubně možnosti lidského rozumu? Má teď kdo čas, není-li právě placeným akademickým filosofem, aby se zabíral jeho Kritikami, které jsou nádhernou ukázkou díla, o němž se mnoho mluvilo, ale málo se, až na výjimky, četlo? Na Kanta mne upozornil pozoruhodný, dnes zapomenutý, docent Karlovy University Vladimír Hoppe, dílem poněkud zavádějícího, nicméně výstižného názvu - Přirozené a duchovní základy světa a života. Objevil jsem je, považte, úplnou náhodou, v jednom holešovickém antikvariátu. Tam jsem také objevil další podnětný podklad pro naše vyšetřování, jímž je zaprášená brožura formátu A4 – STUDIE O SYSTÉMOVÉM PŘÍTUPU, SYSTÉMOVÉ ANALÝZE A SYSTÉMOVÉM INŽENÝRSTVÍ od ing. F. Schrogla - vydaná naprosto obskurní organizací Ústavní pobočky ČVTS Výzkumného ústavu mechanizace, automatizace a technologie výroby stavebních dílců v Praze. Nesmějte se předčasně, neboť systémová analýza a systémový přístup může být našemu pátrání převelice zapotřebí a taktéž nejeden odkaz z Hoppeho knihy může se v posledku ukázat dobrým vodítkem a ukazatelem – vždyť hledáme cestu k hranici a prozatím nevíme, kde začít. U Kanta? U definic systémového přístupu? Či snad u gravitace?

Já bych začal od Adama... od Evy a hlavy draka pokušitele.

Ať mi nikdo neříká, že nezáleží na formě. Jistě si čtenář odnese jiný dojem z četby brilantního, formálně vytříbeného matematického pojednání než z četby výsostně stylizované literární eseye. Bohužel nemohu přislíbit ani jedno ani druhé, neboť jsem na rozpacích a naprosto netuším, kam nás další dedukce zavede. Tudíž ani netuším, jakým způsobem přioděje se uvažování nad HRANICE-MI a nad cestou vedoucí za HRANICI, je-li zde vskutku nějaká.

Nepochybně indiferentní!

Vyhrožoval jsem italskou terminologií a tudíž jsem se trochu přičinil a v příručním sešitovém slovníčku mé rozpačující se učebnice italštiny nalezl jsem pár výrazů, které by se snad mohly při budoucím zhudebnění této práce hodit. Blázna, který by se do toho pustil, nebude snadné potkat, ačkoli nemálo bláznů blázní (brázdí) zvukem, málokterý z nich bude hudebním jasnovidcem ochotným marnit svůj talent a pílí nad nějakou filosofickou operou ve vejci. Dílo, jehož libreto je VŠE, jež se dosud nachází v inkubaci, je ve hvězdách. Bude-li někdy toto vejce sneseno, vysezeno a sněženo, není známo.

Zcela správně, vážený příteli, ale copak to je (?) – ZAČÁTEK? POSTUPNÁ PROMĚNA A PATRNĚ TAKÉ

SKOTAČIVÁ. Začínám mít pocit, že se začínám potit, potíží se začátkem musíme probrat od začátku, takže ZPĚT... Tohle je už ta ANABÁZE? Nebo je/jí počátek, dopravní prostředek bezprostředně po začátku?

Pejorativní prenatal.

Co VŠE dáváme v sázku? Otázku?

VEJCE HUDBY

Pro začátek předhodím pár půvabných slov překrásného jazyka, který by mohl inspirovat k nějakému podnětnému rozvrhu:

Linizio = začátek

La condizione = podmínka

Il movimento = pohyb

Navrhuji držet se stopy převaděče na druhou stranu.

La passeggiata = procházka; zde jsem na pochybách o užitečnosti tohoto slova, ale nepochybuji, že při procházkách parkem či kolem ženevského jezera může se mysl naladit do rozjímavého rozpoložení, jehož výsledkem může být kupříkladu vymezení významu pojmů hranice a mez poznání světa ,za'. Prozatím vypadají mé úvahy o hranici značně naivně a zcela evidentně vycházejí z běžných představ, kterých jsem zde dílem náhody a dílem četby nabyl. Napadla mne limes, hranice Římské-

ho impéria, konkrétně její část tvořená Dunajem (ister). Tato hranice oddělovala dva odlišné světy, ale neměli bychom zapomínat, že nebyla úplně neprostupná, jednalo se o dva světy stejného hřadu. Napadla mne další mez, mezi duchovnem a materiálnem. Tato hranice se nalézá mezi odlišnými řády, které se očividně ovlivňují a působí na sebe.

Odlišné řády jsou jen odlišnými žánry, v celku jde o totéž.

Možná mezi nimi ani žádný rozdíl není a tím pádem také mizí jedna hranice. Každá úvaha s sebou přináší nějaké rozlišování a vymezení. Jinak to prostě nejde. Úvaha o hraniční čáře vede k rozčarování.

Zakládá „ZA“ mizící hranice důvod k panice?

Něco se musí zanedbat a něco ponechat a na něco třeba ani vůbec nepomyslíme. Prostě nás to nenapadne a třeba nás to ani napadnout nemůže, protože žijeme v omezeném okruhu nějakých dobových předsudků a také nás to nemusí ani napadnout... jaksí z principu, asi tak jako nějakého primáta sotva napadne uvažovat o původu druhů a přirozeném výběru. Na některé úvahy nejsem dost rychlý a na jiné zase dost chytrý. K jiným se mi nedostává správných slov a neumím používat vhodnou terminologii, a proto se jaktěživo nemohu pustit do mnohých matematických úvah, jelikož k nim nemohu ani dospět kvůli své terminologické nevybavenosti. Anebo k nim

mohu dospět, použiji-li osobního odborného aparátu přesazeného do italského názvosloví? Možná je celé mé uvažování o hranici vesmíru zcestné, zbytečné a v rámci fyziky také nemožné, ačkoliv mi v jejím jazyku nic nebrání uvažovat o tom, co bylo před velikým třeskem...

Třískou v oku?

Tím již jaksi přenáším do neznáma kategorie svého světa, jako třeba před (a po), tím pádem předpokládám nějaký čas před vznikem našeho vesmíru, na čemž není nic zvláštního, ale pohybuji se vlastně stále v kategoriích rozvažování podsunutých mi životem zde v tomto světě. Mohl bych ovšem úvahu o onom ZA uvést konstatováním jakéhosi absolutně jiného a nerozlišitelného, čímž bych ovšem o tom již něco pozitivního řekl. Samozřejmě takové >NĚCO< je pro lidský rozum nepoznatelné. Tudíž mohu za/nechat všech nadějí a mohu se s klidem věnovat procházkám po lesích nebo lázeňských parcích či pod klenbami místních lokálů, což je činnost přinášející klidný spánek, někdy, pokud tedy nedojde k zhmoždění hvězdné klenby lebeční + přidružených proporcí...

Spánek je tím nejvhodnějším terénem ke zdolávání hranic?

Jak vidno, daleko jsme nepokročili, zde selhává indukce i dedukce, takže musíme mísit oba přístupy a nezapomínat na vhodné analogie a jednou z nich je – pohled

shůry či pohled zdola, z půdy. Seshora, jdeme-li tudy, (pochopitelně pouze analogicky), předpokládáme jakési VŠE, zahrnující nějak náš vesmír, který ale zcela vším nemusí být. Co to je a jak se na to máme dívat? Co si o tom máme myslet? Zatím nevíme. ZA/tím předpokládáme nějakou mez, hranici oddělující náš svět od onoho záhadného VŠE, někdo by tomu také mohl říkat Bůh, ale mně je proti mysli vrtat se Bohu v soukromí a tak se prozatím hodlám vrtat v soukromí oné border line, její vůně se nekontrolovaně line a její větší část (upozorňuji, že zde slova větší a menší používám pouze z nouze, z důvodu nemožnosti za/tím se nemohu vyjádřit lépe) – vůně (tak jako gravitace či zvuk) má neviditelný plášť. Vše na co myslím a co cítím se odehrává zde, tedy v mé filosofické palici, která se nachází v kosmickém vejci, nikoli někde za vesmírem, ačkoli si nějaké ZA lze dovymýšlet. Ovšem i takové ZA je opět ZDE. Kde jinde má začít naše putování ZA, než ZDE, v tomto uteru, v tomto vejci, v tomto nitru, v této duši, v tomto žaludku, mozku, rozumu i nerozumu, ve vědomí, nevědomí, bezvědomí, podvědomí a nadvědomí. Tady a nikde... JINDE. Spero di avere presto Sue notizie.

Tady a všude JINDE!

Místo gravitace bych raději pitval ENERGII – nikdo neví, kde se vzala a čím je. Asi je čímsi mimočasovým, přestože náš vesmír vnímáme jako roletu rozvíjející se

v čase. Zdůrazňuji zde opět MY, neboť jediné my používáme takové kategorie jako čas a prostor (a spoustu jiných pomocných pojmů jako energie, systém), černá skříňka... první vlaštovka systémového uvažování, s níž nám bude nám se ještě co rochniti.

Vykutálenej ptáček. Jediná taková vlaštovka udělá jaro...

Musel jsem ovšem, milý pane, uvést Hoppeho knihu do náležitého stavu, neb dostala se mi do rukou jako naprostý salát.

Není nad dobrou, křupavou a zdravou stravu zahradníka Kozla.

Naštěstí nechyběly listy, původní majitel neobtěžoval se tiskových archů dotknout a tudíž zůstaly nerozřezány, avšak díky nepevné vazbě se uvolnily a bylo mi tedy nutno věnovat nejednu drahocennou minutu svého života hledání konce průhledné lepící pásky, abych si z kotoučku odmotal patřičný kus lepkavého proužku, jímž SPOJIL jsem mnohou část rozpadávajícího se díla a musel jsem jimi polepit také potrhaný hřbet a pochopitelně úmorně rozřezávat nerozřezané archy, nicméně nelituji toho času, neboť mohl jsem takto objevit (na stránce 152) pozoruhodné odstavce, jejichž výcuc zde uvedu již proto, že si musíme ujasnit mnohé o nejdůležitějším vyšetřovacím nástroji – totiž dedukci. Hoppe píše, že Kant rozlišu-

je dva druhy osobnosti, z nichž jedna, jakožto pouhý jev ve vědomí, je toliko naší efemérní empirickou osobností žijící ve formách osobnosti transcendentální – v čase, prostoru, kauzalitě, kdežto druhá, transcendentální, nám umožňuje vytvářeti poznávací formy (čas, prostor, kauzalitu) předměty zkušenosti, svět. Takto Kant vyvrací hlubokým způsobem Descartovu zásadu „Cogito, ergo sum“, které mám ostatně plné zuby. Je osobním vědomím vyčerpán veškerý obsah naší osobnosti? Je empirická, vědomá osobnost tvůrcem a přenašečem kategorií?

Žrával jsem jí to, ale už nežeru. Na ideopropag se vyseru! Propaganda samý lži!

DOVOLÍM SI JEDNU CITACI VZTAHUJÍCÍ SE K NAŠEMU PÁTRÁNÍ: „*podmínky možné zkušenosti jsou zároveň podmínkami možnosti předmětů zkušenosti, tudíž, vytvořením dvou apriorních poznávacích mohutností v podobě syntetické jednoty apercepce*“ – jsme na stopě vědomí, oči na stropě... Kant dozrává, že vědomá, empirická osobnost, v podstatě téměř vždy nevědomá nebo spící, neprobuzená – není tvůrcem a nositelem kategorií.“

Kategorie blázna šat. Téměř vždy!? Čeština má pro tuto konstelaci výraz OBČAS... ☞ Občas přepadá čas přes palubu; nepochopil Hoppeho poznámku o tvorbě apriorních poznávacích mohutností. Pokud je něco a priori, tedy předem, jak do toho mám kreativně vstupovat, když

se neříká nic o nějakém zadním vchodu... Nebo je oním vchodem APERCEPCE? Di se bodnout...

Apriorní poznatky, tedy i kategorie, vytváří nevědomá či podvědomá nadindividuální osobnost. K tomuto poznatku byli spontánně vedeni Kantovi epigoni, kteří postulovali tvůrčí, intuitivní činnost nevědomého, nevědomé vůle nebo absolutního já. Vědomí vůbec stalo se u některých pokantovských myslitelů světovou duší. Tak to vidíte, vážený pane Uovo, kam to vede, začne-li člověk pátrat v knihách. Citát vytržený ze souvislostí je spíše matoucím pomocníkem a nezbyvá než užívat vlastního rozumu, jak jen to jde.

Je novorozenec vlastností vytrženou z matky mimo kontext? Pokud – kam až?

Je-li ideální černou skříňkou právě on, musíme si být stále vědomi jeho vstupů/výstupů a čehosi mezitím.

Tou černou skříňkou je kontext, hormon nebo rozum?

Nikdo neví. Je vesmír černou skříňkou? Možná. My máme výhodu, že jsme uvnitř sami jsouce další černou skříňkou, která pátrá po další, která tvoří (p.t.) vnějšek té naší vnitřní. Nehrozí, že bych se vzdal dalších citací, jak z Hoppeho díla, tak z práce ing. Schrogla, ale jest také zapotřebí učinit několik předběžných závěrů:

1) *Pátráme po cestě ven, vně, za hranice.*

2) *Používáme dostupné nástroje, imaginaci a cit. Vždyť sedíce na zadcích, jako slepice na vejcích, dojdeme sotva dál, než někam do města a zpět. Jakožto těla dojdeme leda do prdele nebo do knihovny, kde si můžeme napůjčovat metráky odborné literatury. Bohužel právě to, co člověk nejvíce potřebuje, již stejně někdo ukradl, takže stejně nezbude než selský rozum a selka. Jsme vůbec dostatečně roz/umní, abychom takové téma zvládli? To se ukáže až na cestě – zvláštní, divné a jsoucí bezcestím. Snad se přece jen dá po ní jít, byť pouze obrazně... Jaký je váš oblíbený televizní pořad?*

Televize vypnuta pořad. Nenechávám se zaneřadit televizním pořadem.

Mohl byste mi doporučit nějaké tituly k dalšímu studiu?

Volský voko. Prostor mezi řádky. Vrásky. Chazarský slovník. Převaděč a převodník, vodník a podvody. Zlatý kolo/vrat. Zvrat, závrat, vůně, smrad... Obřad a pořad. Mezi oči. Melancholické procházky. Rozcestník. Tlön. Spát, jen spát. Ubik. Holešovický sklep. Šťastná smrt. Vlňa.

Drobná ukázka cvičené představivosti – budoucnost – co všechno nás jenom nenapadne, vyřkneme-li „budoucnost“? Ale řekli jsme si slovo. Zažijeme podobnou bouři pocitů při vyřčení slova – ano, máte pravdu, samozřejmě, že mne napadla židle – ale mohla by to být také vidlička

anebo, pokud bych chtěl být provokativní až na hranici únostnosti, ♦ píča ♦ – ale ta je přece bránou budoucnosti. Cožpak jsme jí snad všichni neprošli a komu chcete něco vykládat o budoucnosti, nebude-li vám schopen porozumět? Tedy podle mne je nějaká spojitost mezi vědomím a budoucností. Mohu si představovat vesmír, už se určitě opakuji, v němž není ani stopy po nějakém vědomí?

Vesmír má vědomí!? (Čeho? Koho?)

Jaké vědomí? Takové, jaké si nejsem schopen představit?

Má atom vědomí? Má molekula etiku? Vědomí je představa, souhlasím. Má vejce vědomí?

Bezvědomý vesmír...!? Kdo by tady měřil čas a vyměřoval nějaké geologické epochy?

Vejce v bezvědomí? Nepřipadá v úvahu. Představa je vědomím. Je to předsudek, je PŘED stavem. Míří vpřed?

NA TEĎ BYCHOM SI MĚLI DÁVAT PŘEVELIKÝ POZOR. TO JE NESPORNĚ NEBEZPEČNÝ POJEM.

Něco jako záporná cifra skutečnosti? Připravit – pozor – TEĎ!!! Budoucnost míří zpět do Eviny náruče, k Adamovi (hebr. adamah = země, půda). Vzhledem k tomu, že nás nyní TEĎ už přestalo zajímat a máme tedy čas, můžeme se nějakou dobu zasnít nad orfickou kosmogonií, která na počátek všeho klade Chrona. Nehynoucí a věčně mladý Chronos (= nekončící čas chronologie) v podobě okřídleného hada zrodil božský Aithér a Chaos, bezednou propast, do níž snesl STŘÍBRNÉ VEJCE, z něhož se vyklubal Fanés, netělesná bisexuální sebeplodňující bytost, která stvořila kosmos. (Podle jedné neoorfické verze se vejce rozkleplo pádem z nebes na zem...) Jsou zdoku-

mentovány i další mýty o vaječném stvoření, například slovinská legenda o kosmickém vejci sneseném božským kohoutem, ze kterého se vylilo sedm řek, které zúrodnily zemi. Tentýž motiv se nalézá i v severském eposu Kalevala, kde se svět narodil z kachního vejce sneseného na kole/nu vodní královny Väinä, která ho vytrčila nad hladinu. Když se ho však kachna pokusila ‚vysedět‘, tak organické teplo opářilo vodní panovnici kolenní partii. Ta (si) trhla nohou, vejce se rozkřáplо vedví, dolní část se stala zemí a horní nebeskou klenbou. Oproti tomu ve východní kultuře představuje vaječná skořápka nevědomost, jejíž prolomení je druhým životem, smrtí smrti atd. Na Velikonočních Ostrovech vytahuje mytický ptačí muž Make Make vesmír z vejce; čínská mytologie vypráví o stvořiteli Pan Gu plavícím se éterem kosmického vejce. Po 18 000 letech vejce puklo, kořápky se změnily v zemi a průsvitné prvky vytvořily klenbu nebes. Mimocho-dem... KLENBA ∩ s erotikou koreluje. Eros je každopádně okřídleným opeřencem a má falický tvar. Křídla, falus, vejce – skutečné obrazy... nebo ovály skutečnosti kutá/lející se do dále.

Další podezřelé slove – skutečnost – o tu si skutečně asi rozkřápneme hlavu, protože bychom si měli ujasnit, co je skutečné. Tak například si můžeme otevřít nějakou namakanou matematickou knihu. Řekněme, že je to skutečně odborná kniha pro specialisty, kteří ji museli věnovat hodně času, aby si vypěstovali cit pro matematickou

symboliku. Samé zkratky a nějaké věty a nějaké důkazy. Tady máme třeba stranu tříadvacet. Tak. Kniha má osm set stran. Na str. 320 jsem tedy někde v „polovině“ důkazu. Čeho? To není tak důležité. Víme ale, že na konci knihy máme jasný závěr, že je něco tak a tak - může to být třeba jednoznačný závěr, že vesmír vlastně nemůže mít žádný tvar, přestože je to konečný útvar. Pochopitelně vesmír nadefinovaný někde na začátku naší knihy. Na str. 320 je tedy již nějak obsažen závěr – je to tak a tak, ale mne od toho závěru dělí možná ještě celý rok tvrdé práce. Nechci se za žádných okolností podívat dopředu, jak to dopadlo. Dobře, pane, a co jsme si tím chtěli říci? To bychom si mohli koneckonců domyslet sami a není to tak složité, uvážíte-li, že se zabýváme povahou skutečnosti. Je snad povaha skutečnosti skutečnější než samotná skutečnost? Ach... ty slovní hrátky.

Mají se kam cpát... A čím. Čimčarára čím čím čím... Řečová HRA/NA, skleněná věž, pískový hrad, vzdušný zámek. Oplodněné vajíčko se UHNÍZDÍ v nemyslitelné poloze v děloze, vloze významu – tam se vleze i tuna vytuněné teze...

Musím souhlasit. Hrátky si mají vždy kde hrát. Ale jsou s to přivést nás až k „absolutní pravdě“? Copak by to asi mohlo znamenat – absolutní pravda?

Absolutně nechytatelný kraťas.

Pravd přece můžeme mít nekonečně mnoho, jak správně, předvídavě a skutečně originálně postřehl a dokázal můj oblíbený B. Bolzano. Řekněte nahlas SKUTEČNOST.

Smeč a teč...

Slovo doznělo, ale cosi ještě doznívá za ušima. Bylo nebylo. Nakolik je tedy ještě minulost součástí MÉ PŘÍ-
TOMNÉ SKUTEČNOSTI?

Teč je, když se Tunderball dotkne sítě a jde na zteč.

No – nejsou to pouze malebné hrátky. Dotýkám se čeho-
si, čemu říkám skutečnost. Skutečnost několika desetile-
tí, skutečnost lidského života? A to jsem ještě ani nezačal
patafyzikovat a matatykovat.

Pat s Matem jsou mrtvi. Dostí bylo Mata bez Paty... Ať
žije šach a ACH... uťatá šlacha a hlava dole. Ať žije krá-
lovna LOVE!

Mám snad tuto poznámku vnímat jako nesouhlas s mým
novým matatykovým a patafyzikovým přístupem? Dob-
rá, mohu přeci také mapatykopat - neboli kopat mapatic-
ky díru do? Nu právě... na to bych se vás rád zeptal. Do
čeho vlastně?

Do hlubin noci. Do vajec. Do koule... Do hlubin kdoule. LOVE! Můžete kopat díry do sýra či síry. Můžete se v ní koupat. Odkopnout mičudu, v tu ránu je v čudu. Jednou nahoře podruhé dole, nákej problém, vole?!? Ach ty hrátky beze slov... Ve skutečnosti je ta skutečnost ementál. Mentální díry do hlavy a vejce natvrdo.

Beru na vědomí, že tady máme nějaké fyzikální zákony a zákony svázaného lidského uvažování. Nic jiného mi asi nezbyvá, mám se kvůli tomu posrat?

Co na to zažívací systém? Kdo je pro? Je někdo proti? Je někdo proti zpíčené BUDOUCNOSTI, té hvězdné bráně? ... (Hvězdě svítící protože „je“ burning out?) Varle relevantní relé, uvnitř vejce želé; navrch návrh o krok (v) dál... hvězdnej ementál, díra v boku zahrnuje jej i s křížem. Kuj želé, dokud je celé... žhavé. To je to pravé. Mozkomíšní mok z toho dostal šok. Zemři a staň se, skelet v pytli, sekret v niti...

Jiní lidé zase říkají: Tak moment, jestli se snese celý vesmír v koženém pytli, no ne? Tak to znamená, že nese v tom pytli sám sebe i s pytlem, protože vesmír zahrnuje všechno. Včetně něho.
(Terry Prachett)

Zde bych si dovolil námitku. Vždy jsem obdivoval pisatelskou píli výše zmíněného Terry Prachetta, jehož obsáhlou, prý vtipnou ságu, si nedovoluji hodnotit. Již proto

ne, že mne od četby odrazoval ne jeden faktor, z nichž jistě ne nejméně důležitý bylo provedení obálek. Uznávám, že i v pestrobarevném rouchu se může tu a tam procházet filosof, jímž ale náš vážený spisovatel, alespoň podle uvedené ukázky, nebude. Nemohu v žádném případě souhlasit s tím, že vesmír obsahuje všechno. Na druhou stranu vám nejsem schopen ono VŠE pojmově přiblížit. Pokusím se o to ve svém prázdninovém matatyckém spisu, který už zahrnuje jej i s pytle a který jsem se rozhodl vám věnovat. A tak dále... Prach/ett...

Skvělá zpráva za všechny prach/y. Jak potrefený duchodce ke štěstí přišel a trefil se do dveří. Je mi opravdu velkou ctí být adresátem krásné litery od mého obíbeného aurora. Ententyky benyky... Díky!

Ale hranice mezi esencí a aktualizací je nadále velká enigma, rozkrytí si žádá mimořádně neobezřetného detektiva, či rovnou dva... *ŽDA-LI JSTE SE NĚKDY ŽAMYSLEL NAD HUMORNÝMI ASPEKTY HUDBY, HUDEBNOSTI? Nemám samozřejmě na mysli nějaké humorné příběhy z koncertů či špatného provedení té či oné skladby. Jde mi o obecnější pohled na náš případ.*

Pokud se neklamu, tak není smutnějších osob než klauni.

Můžete říci, že vám někdy hudba přišla k smíchu? Mám na mysli vážnou hudbu, neboť právě zde by člověk kvůli její vážnosti nic směšného neočekával.

V samotné hudbě patrně ne, ale v té hudebnicko personální rovině řešíme nejeden mord... grimasy některých hudebníků, funění G. Goulda zaznamenané na jeho mistrovských nahrávkách atdp., detektiv z toho upadá do podezření, že TADY NĚCO NEHRAJE. Směšně ponuré jsou též některé sociální mody percepcce vážné hudby, voňavky, róby, podřimování snoblého publika může vyloudit i úsměv. Nebo tzv. státní HYMNA (z hymen, tj. blána, membrána, do háje, do ráje HYMNUS = oslavná báseň, orace, chvalozpěv – je fyzicky, personálně – z lat. per sonare = skrze zvuk... učiněn tělem; skrze dáseň smích je hybatelem... řecké slovo hymen = OB-SAH.) Je mezi vážným a nevážným hranice? Nepropadej panice. Smát se to musí! Smíchu stěží brání se – bránice... (Mimochodem bránice, řecky FREN, je archaický název MYSLI; bránice je taky hranice, vstupní přepážka do dutiny břišní; názor, že sapient myslí hlavou, je z fyziologického hlediska neadekvátní. Člověk „myslí“ žaludkem a sliny umožňují artikulaci. Hypothalamus je „řízen“ potravinou, respektive jejím trávením, což je termojaderné štěpení potraviny v žaludku. Thalamus má VEJČITÝ tvar a uvnitř řádí hormony. Řádí, řídí, zřizují řád. Mezi jménem podstatným a slovesem hraniční přestřelka, pletka a zástěrka, jako obvykle... Pokud nazvu

„řád jiného druhu“ nepořádkem, tak jde o privátní reakci oka/mžiku, tedy projekci.) Nepořádek = ne po/řád; není pořád, nezavěšujte, jste v pořadí... Konstrukce tzv. pevná je zajisté něco jiného než DYNAMIKA. Ale v tom případě je „v pořádku“ pouze celek; zde je nejvhodnějším ná/řadím ke zkoumání řádu METAFORA. Časomíra vesmíra nezná míru. Přiznám se, že úsměv mi vyloudila píseň ZE/MĚ... Země totiž zpívá, zjistila to NASA, je to krása, existují nahrávky hlasu její magnetosféry (rádiové vlny vydávané magnetosférou Země.) Je to hudba sfér? V číslech spatřuje pythagorejská nauka tajemství a stavební prvky světa. Každé z čísel od 1 do 10 má – dle/ní – zvláštní moc a význam, zejména však dokonalá a úplná desítka. Harmonie světa. Pythagoras byl první, který svět nazval „kosmem“, což bylo v řečtině synonymum „řádu“. Ten spočívá v tom, že je v něm VŠE uspořádáno podle číselných vztahů. Důkazem toho je pro Pythagora hudba. Za harmonickým souzvukem tónů a za intervaly stupnic objevil číselné vztahy, nikoli však mezi kmitočty, ale mezi délkami znějících strun. Hudební harmonii Pythagoras nalézá i ve stavbě vesmíru. Tak jako těleso v pohybu vydává zvuk, který závisí na velikosti tělesa a rychlosti pohybu, tak i nebeská tělesa, když probíhají svou drahou, vyvolávají nepřetržitě znějící hudbu – hudbu sfér, kterou my však odmítáme slyšet.

„Harmonie sfér je jednota v tom smyslu, že každá koule má vztah sama k sobě i k celku.“

(S. Kierkegaard – Současnost)

Dokázal byste se zasmát např. nad Bachovou fugou?

Ne. Fuga je disociační porucha (náhlé opuštění domova s různě dlouhotrvajícím stavem porušeného vědomí.) Dokonalost není směšná. Dokonáno jest. „I v smíchu bolí srdce a cíl veselí je zármutek.“ (Př. 14,13)

Žachytil jste stopu zvláštní hry – souhry s nesouhrou, obecného s jedinečným. Právě tato protikladná dvojice upoutala i mou pozornost a rád bych stopoval její výskyt v takzvaném světě jevů, kde je přítomna neustále a kde se navíc zdánlivě více prosazuje jedinečné před obecným, takže situace je zde více než ambivalentní. Rád bych pojal ono zkoumání jako humoristkou detektivní příhodu.

* * *

DETEKTIV SLÁMA NA STOPĚ PIKTOSEKUNDY

„Humor je nezvěstný,“ řekl Sláma, „je třeba ho vypátrat a něžně z něho dostat, proč se schovává. Znáš nějaký fór o ZAPOMÍNÁNÍ?“ zeptal se Sláma podřízeného orgána.

„Znal jsem jich STOCH, ale když vyhořel... zapomněl jsem všech/no.“

„Z tebe taky něco vypáčit, je jako hledat jehlu ve stohu SLÁMY...“ zabručel Sláma. Zeptám se někoho JINÉHO

z mordparty, až se vrátí z výjezdu, pomyslel si, vytáhl svačinu a ponořil se do lejster, která mu sloužila místo ubrousku a na který odkládal skořápky z dinosauřího vajíčka na hniličku, které mu uvařila jeho prvobytná bytná. Škoda, že je tak nedobytná... blesklo mu ještě hlavou, než se oddal sladkotrpké dřímotě...

Zaživací systém je součástí většího energetického cyklu, jehož součástí jsme my i se svými zaživacími systémy a jehož nezbytnou, byť poněkud neuchopitelnou částí je také pojem energie, na který se dá, alespoň z fyzikálního HLEDÍSKA, převést VŠE - fyzikální vše. Zamýšlel jste se někdy při svých výzkumech nad významem pojmu energie?

Když ji na to mám...

Pozoruhodným jeví se mi to opětovné setkávání v příhraničí.

V jednom pojednání o byzantské filosofii se píše, že Filón Alexandrijský používal tehdy rozšířený pojem „pohraničního“ poutníka (methorios) pojímající člověka jako tvora kráčejícího po hranici. Terminus odkazuje k termínu, tj. k výše zbouchlé časomíře a víře v ciferník a viditelné ručičky trhu (a nadhozu)...

Slámo, zdá se, že jsem v podezření z Nedochvilnosti. Rád bych Tě, v pravou chvíli, přesvědčil O OPAKU, neboť téma TMA může souviset s úvahami o hranici, bráně

i bránici, tedy potažmo o všem. Dochvilnost je vlastnost králů a termíny nutno registrovat. Jistěže o nedochvilnosti můžeme rozjímat pouze v souvislosti s našimi lidskými neduhy, nedostatky a rozmanitými výmluvami, mezi které taktéž řadím čas (to je ono obligátní >Rád bych, ale NEMÁM ČAS!<) Nedochvilným může být pouze člověk, který zkrátka někam přišel pozdě, čili nepřišel v pravý čas. Napadlo mne, že by mohlo být zajímavé pojmut úvahu o nedochvilnosti poněkud šířeji. Můžeme se na ni ptát, kupříkladu, jako přírodovědci, také jako fyzici, nebo jako kosmologové, či jako theologové nebo filosofové a v každé té masce, kterou si nasadíme, ať již jde o škrabošku zapomětlivého naturfilosofa či o gumovou masku zelené tváře – dojdeme k různosti povah jednotlivých vět, k různým závěrům ohledně nedochvilnosti. Výchozí otázka by mohla znít například takto. Děje se v přírodě vše v pravý čas? Ptá se přírodopyszec. Děje se ve světě popisovaném současnou fyzikou a kosmologií vše v pravý čas? Theolog by se mohl v pominutí smyslů zeptat – Stvořil Stvořitel i stezku levé ruky? Stvořil stvoření v pravý čas? A filosof by si mohl položit otázku po smyslu a smysluplnosti předcházejícího tázání. Nejjistěji bychom se měli cítit v náručí exaktních věd, a proto nemeškejme a přivíňme se na laskavou hrud fyziky. Fyzikové jsou sice povětšinou muži, ale mám pocit, že ani žena zabývající se fyzikou by o sobě nepravila, že je fyzická, nýbrž fyzik. Ale fyzika je, stejně jako filosofie, moudrost a věda, ženský rod.

ŽEN/ŠTINA, ČEŠTINA... NEDOCHVILNOST není výhradně vlastností ženskou, nýbrž pouze pro ženy typickou. Typické je to, co je statisticky významné. Statistika pracuje s procenty, což je obdobně ošidné jako vteřiny... Dech vilný – DOCHVILNÝ...

Nebo by se to pojednání dalo pojmenovat Pravý čas (či V pravou chvíli), neboť zde můžeme zaměřit naši pozornost až k nebeskému horizontu či dokonce ještě do dálnějších dálav. Odehrává se v přírodě, natuře vše v pravý čas? Může také příroda být nedochvilná? Může, za/hrneme-li do ní také člověka. To ano. Ale v dalších případech? Třeba doslova hraničních případech, jako v případě velkého třesku? Přišel, odehrál se v pravý čas? Nedošlo zde, proboha k zpoždění zůsobeném nějakou ontologickou nedochvilností? Úkol skončen, mise naplněna?

Operace se podařila, ale pacient nepřežil?

Z dnešního pohledu se věci mají stručně takto. Vesmír vznikl cca před třinácti nebo čtrnácti miliardami let a pravděpodobně se stále rozpíná. Vznikl v čemsi, čemu se říká singularita a počátečnímu procesu jeho zrodu říkáme velký třesk.

Poutavá bajka, to zase ne, že ne... Miliarda let sem nebo tam...

Nebude těžké, již vzhledem k našemu fyzikálnímu diletantismu, diletovat nad velkým třeskem, neboť takové diletování nám může přinést příjemnou duševní rekreaci. Položíme si otázku. Stalo se tak v pravý čas? Musel vzniknout právě před čtrnácti miliardami let? Nutně? Tedy vlastně v pravý čas? Anebo také nutně vzniknout nemusel a my jsme dítky jakési představy? Stala se nějaká nedochvilnost? Z hlediska věčnosti to asi vyjde úplně nastejno, zda nějaký vesmír vznikl před pěti nebo čtrnácti miliardami let. Klonil bych se spíše k názoru, že došlo k nějakému nedopatření a to možná rovnou stvořitelskému, které by ovšem nemuselo být dílem úplně náhody, nýbrž dílem rafinované sabotáže. Cožpak nám právě nahodilosti, jež je nutno snášet někdy se zkroušenou myslí, neposkytují pocit svobody a není to důsledkem jisté libovůle při výběru chvíle stvoření, která by tak vlastně byla pravou chvílí, tedy dochvilností? Tak či onak, nelze než říci – vesmír vznikl v pravou chvíli.

„Inspektore, ptal jste se, jak jsem na tom s časem?“ zeptal se Slámy právě předvedený delikvent jménem Humor. „Tak já vám to osvětlím. Před časem jsem si četl, z dlouhého času, v jednom časopisu stať o historii hodinových měřáků a protože jsem byl státej a téma mě zaujalo, vytrhl jsem ho z KONTEXTU. Tady to máte.“ Humor podal Slámovi několik umolousaných, několikrát přeložených listů potištěného papíru.

„Co koukáte? Odvedťte ho na samotku!“ nařídil Sláma příslušníkům. Sotva ho odvedli a zapadly dveře, rozložil komisař papírky pod lampu, z níž trochu upil, aby se lépe ponořil do tématu a mrkl na text pátravým okem profesionálního stopaře a zkušeného čtenáře policejních tzv. svodek (= svodné informace svůdné.)

O jejich svůdnosti věděl své... V materiálu, který obdržel od Humora, se psalo: „Až do 14. století byl čas pro všechny lidi rozdělen vyzváněním kostelních zvonů v čase modliteb. Ve 14. století byly poprvé do věží italských radnic vestavěny hodiny. Moderní čas je časem počítaným. Začíná mechanickými hodinami, jež byly vynalezeny koncem 13. století (neví se, kolik bylo tehdy hodin, kdy a kde) v Evropě. Dnes si stěží umíme představit rozdílné místní časy, ačkoli na venkově existovaly ještě hluboko do 19. století. Křesťanská kultura dělení času vložila >čas do času<. V oblasti obchodu a komunikace platí křesťanský letopočet globálně – i v oblastech s jinými letopočty se podle něj počítá. Biliontina sekundy se nazývá piko-sekunda. Dnešní čas se smršťuje...“

Kapitán Sláma byl vyrušen z četby textu strašlivým lomozem, rámusem odehrávajícím se za dveřmi jeho útulné kanceláře. Zaslechl několik výkřiků „Drž ho! Drž ho pořádně, ať nám neuteče!“ a zvedaje se ze židle, aby zjistil příčinu onoho neklidu, zjistil, že již není co zjišťovat, neboť neklid vrazil přímo k němu v podobě dvou policajtů držících mezi sebou zmítající se a pěkně rozči-

lený text vytržený z Kontextu navlečený do natržených kalhot a roztrhaného trička s nápisem POHRANIČNÍK. Vyděšený Sláma zařval, ať to individuum přikurtují k židli, ale povel se bleskově proměnil ve vnitřní hlas, který pravil, že věčnost je vzhledem k času to, čím je Boží bytí vzhledem k bytí stvořenému a jedna pikosekunda je vůči sekundě jako jedna sekunda k třiceti tisícům let.

„I stvořil Bůh člověka k obrazu...“ Sláma se zasníl a vzpomněl si na svou návštěvu biografu, kolik je to, Bože, už let...? Tomorrow never die. Humor je při těla, jak ho však do té pikosekundy vtěsnat a za třicet minut být JINDE? 007 v Oxfordu, přesněji v posteli, s tou blondátou Němkou a v nejlepším... crrrrrrrrrr, zvoní telefon — „Nevšímej si toho.“ radí mu ona učitelka jazyků. „Tahle slova nejsou v mé slovní zásobě.“ odvětil jí Bond. Nebo te/prve odvěti? Milá milisekunda není až tak milá. „Co ti na to říci, milý Humore? Všechno je při starém... Nejprve je čin a až po něm důvod, nejprve melodie SLOVA, až pak jeho zápis, ta matrice (matrix); mám-li tedy věřit mamu memu, vlastní paměti a psychometrice.

Mezi časem a věčností je zásadní rozdíl. Čas předpokládá rozdíl tak, jako bytí stvořené předpokládá bytí nestvořené. Věčnost přesahuje čas a objímá ho tak, jako bytí Boží obepíná a proniká veškero bytí stvořené. Předtím, než ten hlas nadobro utichl, stačil ještě říci, že Bůh je věčný, ba více, je Věčnosti podstanou. V tom OKAMŽI-

KU Sláma omdlel a průhledný Humor zneužil situace, uprchl mezi zblblými strážci po/řádku ven do městského nepořádku, kde stihl natropit do svého dalšího zadržení spoustu pikochutných vylomenin...

Jakou vizi měl Sláma v mráкотném stavu? Bylo to diamantové vejce, které Karel Fabergé vyrobil pro carskou rodinu a jehož cenu (v Chobotnici) vyšponoval 007 na půl milionu liber, které zaplatil afgánský bandita kupující vejce pro šíleného ruského militanta. Odnesl si však jen atrapu, neboť originál mu James nepozorovaně vyfoukl. „Bonde, napište mi stvrzenku na to vejce. Je to teď státní majetek...” Slámovi se náhle přetrhla dějová nit. Ocitl se v mediální třetině trubicového orgánu vejcovodu (infundi bulum tubae uterinae) nálevkovitě se rozšiřujícího do vesmírné dutiny děložního kosmu...

„Klid, chlapi...“ konejšila příslužebníky náhle procitnuvší hořící Sláma, „začínám tušit, kde ho najdeme. Dejte mi na stůl seznam zdejších nightclubů... a hodte sebou, jinak se na to vydlabu!“

Poručík Varga zkoprněle hleděl na svého nadřízeného. Jeho zděšení způsobilo podivné slovo nightclub. Vargův zrak sklouzl na udivenou tvář nadstrážmistra Svory, který samozřejmě již zaslechl, že v západním Berlíně mají podobné podniky, ale v Praze o žádném legálním night-

clubu nikdy neslyšel. Samozřejmě, že v těch hotelích na Václaváku jsou noční bary, to jo, ale nightcluby? Zmatečné divergence vibrovaly Vargovou hlavou, ale řekl si, že bude lepší mlčet, že Sláma má patrně na mysli nějaký ten noční podnik z Václaváku. Než se vyplašení příslušníci vůbec zmohli na slovo, zcela nečekaně se před nimi vztyčil slaměný panák žhoucí jak hořící stoh. Sláma se protáhl a opět upadl do bezvědomí, jímž se prohnala nejedna z dramatických akcí jeho kriminalistické praxe.

„Takže vy tvrdíte, že slunce je žaludek (žloutek?) našeho KOSMOVEJCE?!?“ zahřměl nečekaně Slámův hlas. Policisté úlekem nadskočili a nevěřičně po sobě pokukovali. Vzápětí počali propadat panice, když spatřili probírající se Slámu, který křičel ze sna a nepřičetně se u toho pochechtával.

„Zednářská hrma... to jsem si mohl myslet.“ ospale, ale vesele za/šeptal starý lišák Sláma, vzápětí znovu vnořen v oceánické noře spánku v dlani křečovitě svíral zlaté vejce. Cítil se jak už dávno ne, tak o dvacet (nejméně!) míně. Odcházel z inspekce nočního podniku a v hlavě mu dosud zněla trojúhelníková melodie. Vesele si ji pohvizdoval nadzvukovou rychlostí, se kterou se to celé při/hodilo. HUMOR se ukázal jako fuck veselý kumpán. Sdělil mu svou tajnou identitu agenta s krycím jménem Joly Joker aka Žolík. Vypili u toho nemalé množství nebývale výtečného vaječného koňaku a důkladně se u toho zasmáli. Slámu pobavily zejména Jokerovy humorné

příhody z pražských koupališť a umínil si, že při nejbližší příležitosti některé z nich navštíví. Určitě s sebou vezme i Slaměnou vdovu, ať je nějaká sranda...

Tato snová epizoda byla znamením Slámova rozplynutí se v čase, ale mohla také být předznamenáním jisté představy o čase, v níž by to ve Slámově kanceláři mohlo vypadat asi následovně – v otevřených dveřích by postávali poručík Varga a nadstrážmistr Svara a proti nim, nad telefonujícím Slámou, trochu nakřivo visící obraz s prezidentem republiky Antonínem Novotným, kterýžto muž by nám zasadil celý výjev do konkrétních časových souvislostí, do nichž by také zapadal černý bakelitový telefon stojící vedle psacího stroje na Slámově psacím, jídelním a pracovním stole, ale kam bychom pak měli zařadit Slámův mobilní telefon android a Vargův služební průkaz uvádějící rok Vargova narození 1979? To naprosto vylučuje možnost, že by Varga mohl stát naproti obrazu prezidenta Novotného, nebo že by se Slámovi zdálo o Chobotnici, Bondovce z roku 1983, leda že by se snad něco stalo se Slámovým a naším vnímáním času, které by mohlo být předmětem dalšího šetření a možná i nějaké další humoristické povídky s tématem SYNCHRONICITY. Nikoli mohlo, ale přímo muselo, protože s naším vnímáním a chápáním času prostě není něco v pořádku. Jsem si tím naprosto jist, protože se v čase prostě necítím dobře, ba připadám si v něm jako pomatenec, ale pomatené bude cosi jiného anebo někdo jiný, kdoví jak?!

V zemi ZA zrcadlem je holčička hadem: „Říkám vám JÁ nejsem Had!“ bránila se Alenka. „Povídali, že mu hráli!“, odbyla ji holubice opovržlivě. „Viděla jsem už nějakých holčiček, ale s takovým krkem ani jednu! Kdepak, kdepak! Ty jsi Had, to nezapřeš. Ještě mi budeš namlouvat, že jsi nikdy neměla v ústech vejce!“ Co je tedy špatně?

Dopadlo to šťastně, téměř slastně. Slámovi se vrátil HUMOR, ujistil podřízené bezpečáky, že je to bezpečný. Poslal je na svačinu a nechal se telefonicky spojit s HUMOREM, jehož tajné číslo vystrachal z vnitřní kapsičky saka: „Poslyš, HUMORE, když tak svižně dribluješ mezi těmi kategoriemi, tak mi vysvětli, zda vejce je či není maso a proč? A co SMETANA? Já, jakožto vegetarián (a milovník HUDBY), jsem upadl do zmatku poté, co jsem během poslechu ‚Z českých luhů a hájů‘ omylem klikl do dílčí dívčí internetové dis/kuse holčičí či čí pod hlavičkou MÁ VLAST/A, kde si dívky řešily problém: >Jsem vegetariánka a nevím, zda při felaci polykat či ne. Není to maso?<“

„Sleduješ plodná fóra,“ opáčil HUMOR, „jako zralá žena bych obhajovala stanovisko, že smetana maso není, ačkoli ve formě mateřského mléka dává masu růsti a bohužel také masu rodu mužského. U vejcí a vajec bych ovšem trvala na jejich nepoživatelnosti. Z hlediska ženské vegetariánky bych se možná dopustila té chyby, že bych padla do pastí špatného humoru zmínivši se o spojitosti, ne-

zpochybnitelné spojitosti, mezi vejci, kuřaty a slepicemi a tedy také o spojitosti s kuřecím stehnem, tedy také vlastně s >kanibalismem< ve vyšším slova smyslu...”

„V jakém vyšším, co to slyším? Ve vyšším smyslu? Měl jsem za to, že Smysl není přenosený, že je v termínu a že semena masem nejsou? Prý do kategorie fláky fláklí i med. To jsem z toho maď. Snad nejsem zpožděný? Je med zvrácený. To je opravdová detektivní zápleтка a detektiv na stopě rozséváče je při/tom býlosavec snažící se rozlousknout tvrdý vegetariánský bílek a zajíst ten otazník semenáčkem...”

„Slámo, jsem z tebe vážně zklamaná, protože jsem si myslela, že už máš tu záležitost s vejci dávno rozhodnutu. Vážně tě podezírám z toho, že si po večerech klidně děláš míchaná vajíčka a mně do očí tvrdíš, že bys vejce nikdy nepozřel. Dokonce si vzpomínám, žeš mi to vážně asi před půl rokem říkal, bylo to před tím obchodem s vegetariánskými poživatinami na Masarykově nádraží. Můžeš si mne udobřit leda pěknou, ale vážně pěknou úvahou o pojmu rozlišování a především bych po tobě chtěla nějaké ty etymologické úlety, jen mi ale, pro/boha živýho, že se už těch vajec netkneš.“

„Aby tě, Humore, husa kopla, koukej mi přestat šlapat na kuří oko toho volskýho. Jejdamane, to mne taky hned mohlo napadnout, že ti to někdo vysle/pičí, taková ptá-

ko/vina, to jsem tedy v nepěkný šlamastice a etymologie VEJCE mě z bryndy Freudovských symbolů beztak nevyseká – latinské ōvum je odvozeno z avis, což je PTÁK. Už je to tak... to je mi jasný i bez Freuda, vždyť slovo kokot (= kohout) znal už K. J. Erben, (když mu česnek narval do zobáku a družku odbyl jen hrachem), kokot se ztopořil z citoslovce koko, které označovalo penis už ve staré češtině a do té nové se dostalo z rusínštiny východního slovenska; koko (= sladkost) – něco takového je i v punkové angličtině – slovo ‚cock‘ pojmenovává stejným slovem jak penis, tak ptačího samce a též i schoulení se do sebe sama, či stažení se do zámotku embryonálního kozelce se nazývá cocooning. Nechci tento hazard kvazietymologického surfování pře/hnat, aby mne to nespláchlo, ale co už natropím s tou bombo/niérou, zatracepený kokina, tím to začíná, ale co už, koko se s kokot téměř kryjí. Revolting Cock – – třikrát a dost. My vajíčkům říkáme vejce z praslovanského aje. A je – – to – ve zdrobnělém tvaru ajbce, analogické s německým ei, staroinslandským egg, velšským wy. Tato slova pocházejí z indoevropského o(u)jo, jež se spojuje s indoevropským ōuei – PTÁK. Pták se vztahuje k hnízdu, stejně jako vejce k pánvi. A to VŠECHNO proč? Pro slepičí kvoč. Vše se semlelo jen proto, že jsem namačkal dvě uvařený vejce do řepné vlákniny při výrobě úžasné pomazánky značky ŘEPOVKA. Proč jsi, Aristotele, v Kategoriích neřešil míchaná vejce? Jak takhle ROZLIŠIT dar od nezdaru? Taková bazální otázka a on si dělá, jako že nic. A ty, koko/dálko

jedna, taky. Přece jsem se tě ptal pouze na ten bílek. Do onoho dis diskusního fóra jsem vešel omylem, to není fór, zavedlo mne tam kódové slovo ČESNEK ve vyhledávači. Jedna z debatérek se tam otazovala na per os přijatelnost (polykatelnost) spermatu v případě, že ten její milený česneku jí, zda ten bílek není překořeněný? A teď babo raď! Jak mám nyní v té vaječné míchanici logických typů něco rozlišit? Snad by nám více řekla etymologie semene. Jsem z toho vážně vyfluslej a doufám, že to bude inspirovanější; zdá se, že ano... vypadá to, že pojem SEMENO je odvozeninou řeckého výrazu σημαντικός, sémantikos, od sémainó, obecně označuje séma, znak, znamení; semä, sebe sama – sémantika je teorie významu, který se dosahuje SPOJENÍM sémantických jednotek... [významu, který se, jak známo, dohle/dává na různých úrovních tvarů, viz semenná výměna inter/netových tvorů: „Ahoj, já semeno miluji, kouřím toho svého denně, nejlépe ráno, stříká jako kuň, to miluji. Mám po tom krásnou pleť, chuť na sex, také po tom hubnu. Prostě jen samá pozitivita. Těším se na vaše názory. (Martina)

--- Semeno je taky velice chutné a hutné. Absolutně nechápu některý holky (vlastně jich je docela dost), který semeno prostě do pusy nevezmou, nebo ho plivou, natož aby ho spolklly. Jeho jemně nahořklá chuť a rosolovitá struktura spojená s tím mohutným tlakem, kterým se žene do úst z ejakulujícího žaludu, je prostě skvělá!!! (P.)
--- Já vám holky nerozumím, jak to myslíte? Proboha! (Danuše)“]

Kde zjistit, co je semeno za kategorii? Aristotelés: „Semenom je člověkem v možnosti jen tehdy, když je vloženo do jiné bytosti, a prodělá tak změnu.“ --- > Země vydala trávu a bylinu nesoucí semeno... I viděl Bůh, že je to dobré. < (Gn 1, 12) To je dobré, ne?

Vynalézavost HRA/NIC zná, je to vlezlá HRA – ZNAK, VÝZNAM, ZNAMENÍ, RŮŽOVÉ BRÝLE MÁMENÍ
--- SEMENO JMÉNO, SÉMA, TÉMA, SCHÉMA, SEMENO, SIGNUM, SIGNÁL – jak je to dál?“

Na webu je sémantika důležitá především při tvorbě HTML kódu (resp. jeho nástupce – XHTML). Některá semena (sprá/vně elementy) v těchto jazycích mají přiřazen (určen) pevný význam a sémantika se za/bývá vhodným používáním těchto značek na příslušných místech. Představit si to můžete na příkladu věty, jejíž část je vyznačena tučně. Z hlediska sémantiky je tučný text významnější než zbytek věty. Výklady semenných příčin jsou teologickým popem a jejich konotace vskutku propastné. Výklad termínu apeiron mytografem Ferekýdem ze Syru ho posouvá k obrazu toho, co plodí – *to gonimon*.

Podle Pseudo-Plútarchova výkladu Anaximandra (DK 12 A 10) je v kontextu termínu *gonos* „semeno času“. Interpretace plodivého semene času předkládá obraz biologického chápání vzniku světa jakožto živého tvora. Opírá se o podobnost mezi semenem a zárodkem obaleným plodovou blánou, či přímo o podobnost s orfickým vejcem. Porovnává tyto paralely s dalšími zprávami o Anaximandrově kosmologii, jež hovoří o kůře nebeských kruhů, které daly vznik Slunci, Měsíci, hvězdám, a semenným principům (tzv. zárodečné principy), tzn. že příroda obsahuje jakési klíčky, zárodky, podobné oduševnělým semenům, které řídí a determinují své následné rozvíjení. Augustin chtěl těmito principy vysvětlit a sjednotit biblickou výpověď, že Bůh stvořil všechno na začátku času, s faktem pozorování, že existuje progresivní vývoj v přírodě, který, zvláště u biologických forem, počíná počítím. Augustinovo vysvětlení, že Bůh sice stvořil všechny věci na začátku, avšak některé aktuálně a jiné potenciálně, přičemž ty vložil do čtveřice elementů jako zárodečné principy, které se později vyvíjí v dospělé tvory, podobně jako se semeno vyvíjí ve zralou rostlinu. Augustin říká, že všechny věci byly stvořeny na počátku a primordiálně vetkány do struktury světa, kde vyčkávají na vhodnou příležitost, aby se objevily. „Celé stvoření má jisté přirozené zákony, s kterými je v souladu dokonce i duch života své vlastní chutě...“ Thierry ze Chartres k tomu podotýká: „Bůh v šesti dnech stvoření vložil do čtveřice elementů >semenné příčiny,< díky nimž se může

rozvíjet každá jinak.“ Semenné příčiny vycouvaly z indoevropského kořene pers... s významem pršet, prášit, stříkat...

Nad míchanými vejci se dá rozlišovat ledacos, ale moc již toho nerozlišíš na její pánvi.

Pán ví?

PRO ZAČÁTEK BYCH SNAD NAHLÉDLA DO NĚJAKÉ KUCHARSKÉ KNIHY. Tam si o těch míchaných vejcích udělám jasno. Otevírám VELKOU KUCHARKU OD VILÉMA VRABCE, na str. 666, tedy již v oblasti abecedního rejstříku, kde jsem pod písmenem v nalezla kupříkladu vejce ztracená, vejce po cikánsku, vejce na houby, vejce plněné majonézou a bůhví jaké ještě vejce, ale nenalezl jsem jediný odkaz na vejce míchaná, možná by se mohla skrývat pod vejci smaženými pod číslem 836. Během cesty k číslu 836 jsem mimo jiné potkala chilli a cibulačku. Bohužel jsem nakonec dospěla nikoli k vejci techtle mechtle míchanému, ale opět ztracenému – což mne namíchlo...

Tak já ti, mezitím než se najdeš, dopovím, jak je tomu s tím spermatem. Holky si totiž pletou semeno s ejakulátem. Manuálem k rozšifrování řeckého slovesa speiro (= rozsévám) je sémantika. Slovo sféra je ovšemže okrouhlé a ten míč je kulatý atd. Zatímco hodinová mašina

tiká, proklovalo se ven latinské sperma, které souvisí se staroslovanským slova сѣмѧ (=>setí<“) se slovy soma (somatický = tělesný a sedět (=>vysedět vejce<) je nabíledni. Nedáte-li malovaný, dejte aspoň bílý soma → (somatický = tělesný) a sedět (=>vysedět vejce<); pec nám spadla a já na ni... semeno je rozmnožovací orgán semenných rostlin, kdežto ejakulát je rozmnožovací orgán zvířat vyklovavších se z oplozeného vajíčka (ovum) --- pankáč fakáč a slepička kropenatá, galský kohout a španělský ptáček s čírem na lebce, ptactvo nebeské přilétá do hnízda kosmického stromu a bytuje v ratolestech rodu/kmenu jeho... Fakt mne bere otázka, kdo do hnízda vložil to kukaččí vejce. Patrně použil unikátní metodu takzvaného ptačího vidění – změřil křivky odrazivosti vajec odlišných ptačích druhů.

O ztraceném vejci jsem se dozvěděl, že ho mohu osmažit, ale kde jsou míchaná vejce?

„Míchaná vejce ve snu viděti – fámy o údajném údaji se šíří a rozpínají...“ Pokud toho ztracence smažíš a nemícháš se do toho, tak na tebe vykroukne to volovo voko, ale pokud ho míchneš, tak máš vejce míchlý. Buď rychlý a za/hod' tu kuchařskou bichli. Něco ti řeknu, míchat můžeš i syrový! To máš jak s tím RUSKÝM VEJCEM. Mimo Čechy a Moravu je jméno tohoto pokrmu naprosto nepochopitelné (a nejméně ho pochopí pochopí ruští, na Rusi se žádný takový pokrm nevyskytuje), podobně

těž idiom volský voko je jen imaginací českého kulinářského lexika, Němci z toho mají skelný oko, což zjistí v zrcadle panenky, spiegelei je okem zrcadlovým, vsadím se, že v rozrušení spletou si volský voko s vejcem sáze-ným (ochsenauge), jsem z toho vážně vyvalenej jak okáč obecný. Ryba není rak a do vrabců jako když střelí... do-sti bylo ptákovin s koncem páne/v/ní/m.

SLÁMO, vypadá to, že tady máme nějaký problém..., na-sazují si černé zrcadlovky s vmontovaným detonátorem...

Na jejich pánvích končí rozlišování. Všechny se sobě po-dobají jako vejce vejci... To je ztracené... panuje vaječný zmatek, každý pátek není svátek. Pouze když je VEL-KÝ. >Letos už tu došvitořím a odlétnu k širým mořím.< Potom opět v ohni shořím. Kolik ještě zbývá vteřin než podruhé se ztopořím? --- vrká pták FÉNIX svou premi-su než snesl se na mísu: Vejce odkazuje k ptákovi a pták k penisu -- dám ti k ruce poetičtější etymologickou hy-potézu – může to totiž býti i tak, že ovum nesnesl pták, ale že se do latiny přikutálelo z řeckého oíón, v kterém se hláskovými posuny a sraženinami skrouhlo do slova eon (= věk, epocha; řec. aión), což je nejvyšší geochro-nologická jednotka. Takže se nám tu (z ničeho něco...) z vejce v inkubátoru nicoty vyklubal nějaký tachyon vesmírek a bylo po vtákách... OMNE VIVUM EX OVO (= VŠECHNO ŽIVÉ VYŠLO Z VEJCE.) Latinské slovo komprimuje vejce zkratkou OVUM.

Musím tedy připravit míchaná vejce dle vlastní hudební receptury, armatury a aparatury.

Mé hudební vzdělání je po výtce nanicovaté, na hovno a k ničemu, ale zato mi víří hlavou různé hudební nápady, s nimiž si vzhledem ke své hudební nedovzdělanosti neumím a nemohu poradit. Přitom hudba skýtá daleko více prostředků k vyjádření časové a prostorové souměrnosti. Vracím se v něžné vzpomínce na koupaliště v Úvalech, v mé mysli se vznáší nad rozvlněnou hladinou pruhovaný nafukovací míč, jemuž letí vstříc další nafukovací souputník, sputnik a tunderball – jaký to symbol prchavosti života: nafukovací míč, ale ve větách letí za sebou a nikoli paralelně, kdežto v mé symfonietce by mohly díky souběžnosti různých hudebních nástrojů pobývat současně najednou — ale pozor, musí to být afetumultuoso.

Citově bouřící vejce na hniličku!?

Ope(p)ŘÍME vejce několika otázkami. Doufám, že se ti tahle porce míchaných vajec nebude zajídat. >Lidský duch si rozumí tím lépe, čím více rozumí přírodě.< Nejsem si jist, zda bych s tímto drzým výrokem mohl souhlasit. Výrok napsal, patrně v přechodném pomnutí smyslů, Spinoza. Obracím se tedy na tebe, abys mi v této věci poradil.

Nebud' jak z divokých vajec...

Mne z tyrzení >Makrokosmos a mikrokosmos slouží k svému vzájemnému výkladu.< přímo bolí hlava. Je plné nejasností. Nesouvísí VŠE s rozlišováním? Tuhle větu vypustil, patrně v zatmění, Schopenhauer z Němec, o jehož matce si ovšem již nedělám žádné iluze a doporučuji ti, aby ses před ní měl na pozoru.

Nasadím na ni cvičeného pudla.

Existují v našem nitru dané pravdy před možností smyslové zkušenosti?

Je pravdou, že před smyslovým vjemem je v našem nitru předsudek a není vyloučena ani možnost, že smyslová zkušenost je s předsudkem totožná. Prý co není, může být: Z takovéto věty vyplývá VETO, pokud tedy je pravdou, že negace je možností, kdežto bytí nutností.

Omnis determination est negation?

Ani opak na tom není jinak. Naopak! Popírač se opět opře, tím, že si dá ZA pravdu.

Každé zemětřesení jednou skončí a skutečně skončilo i toto, ale nic příjemného to opravdu nebylo. Připadal jsem si řekněme jako vajíčko v mixéru, ale není to zcela přesné vystižení mé nálady.

„Humore, že ty sis vyšlápl s Ironií, jed/nou z těch fuch/tlí? Nebo jsi zase hrál se Sarkasmem pokr?“

(pokr. PŘÍŠTĚ)

Ve své detektivní >prachsi< jsem se nejednou ocitl v ne-snázích,“ řekl Sláma šlapaje po oválu klenby. „Často se stane, že vyšetřovatel chodí v kruhu a každým okamžikem mu hrozí, že ho odkrouhn(o)u. Klade si všetečně vaječné otázky na tělo ANOLÝZY přítele při těle; stran kompromitace pode/zřelé osoby, např. zdali může být rozpínání (vesmíru) jeho rozpadem, >pádem< zpět do její náruče, do náruče nahé zpětné vazby (NÁRUČ a.s. - společnost s ručením neomezeným)? Čím smí POHYB ještě být jiným než smrštěním a natažením? Jaký na to máš názor?

ANOLÝŽA = integrace rozptýlených (ztracených) složek výzkumu aneb odporne ANĚ vůně... barva skořápka v lebce larva vibrace meliorizace opakovaného ŽASE ŽA/sekl se háček, zase zasel, znak spolkl co zasel/a semenná příčina, fajr vaječný... Mně nezbyvá než jít do střetu a sporu, což nemusí dobře dopadnout, jak to známe třeba z MACBETHA, ale právě na těchto situacích si může člověk na vlastní kůži zažít v plné kráse plný rozměr klasické tragedie, která může končit katharsí... KOLOTÁM KOLEM – SNADNÝM BYLO BY OBRÁTIT SE K POHLEDU VYSVĚTLUJÍCÍMU SVĚT JAKO POUHÉ RELACE MEZI JEVI. Relace postižené smrtelnou nehybností.

Tady se sice hodně počítá, ale pohyb zmizel, ačkoli právě tam se různě smršťuje a natahuje. Budu se muset doslova rozskočit a rozkročit – snad mi nepukne hlava z té její otázky. Doufám, že v náruči stále jsme.

Ale čím a čím do ní vkročit? Nepuká-li, tedy nevypučí. V hlavě mi z toho hučí. Kolo sem kolo tam... bios plný oválů a os, otáčí se kol KOLOS. Je rozpínavost vnější přitažlivostí? Inverzí gravitace? Ta objímající náruč svírá, čili stlačuje, pokud tedy zrovna neprobíhá nějaké >uvolňování napětí< či, nedej Bože, tzv. pokrok, což je obé extenzí --- tak abych to dál nenatahoval, když si tak dlabeme ten OVÁL (omletý omelety vaječný zrna ječňný jekot věčný) --- tenze je napětí spouštěné vnitřním (nebo vnějším?) IM/PULSEM (tedy vibrací), která se jmenuje TLAK, už je to tak. Ona náruč je PNUTÍM (růstem, zráním, vadnutím, ba hnitím – z něhož to opět obráží a raší, není divu, že jednomu z toho haraší, tím spíš, pokud se nediví... a nevidí); smíme to nazývat CHŮZÍ, POHYBEM (dovnitř a ven). Mám tu OB/JÍMAJÍCÍ NÁRUČ považovat za časovou kompresi?

Slámo, tady končí sranda, pokud je jedno vejco jak druhý... tak mi to teda nandej...

Je to na pytel, pane stavitel, z hecu pytel vajec nesu, nevěřím hned každému kecu, kmitám od lesa k lesu, nesu dvě vajec, jsem bourák a kanec, zpět k lesu se nesu

a tam... tam a zpět, musím se věčně potácet, dovnitř a ven, co pojem, to hlen, k smrti hladem jsem přesycen...

Hned po jídle mi však vysvětlíš tu efemeridovou sekundu... a prosím tě, předtím ještě kontaktuj Jazykový ústav a zjisti mi tam, jaký je rozdíl mezi vlohou a nadáním.

Pohyb, tlak, tenze par kapalin; to se týká přímo energetických proměn a potažmo budoucnosti... Jak je to se zákonem zachování hmoty a PROMĚNOU hmoty v energii a energie zpět v hmotu? Sytá pára, pára nenasycená. Jak mám ty kulinářské meta/fóry chápat? Jako chůzi po tom oválném náměstíčku?

Tlak sytých (či tenze par nenasycených): tlak v jednosložkovém systému, kdy je za dané teploty v rovnováze fáze plynná s fází kapalnou nebo pevnou. Tenze par je nejvyšší tlak, při kterém může existovat látka v rovnovážném plynném stavu za dané teploty.

Co je to ta rovnováha něčeho s něčím zcela jiným?

Ale vždyť tady žádné zcela jiné není! Tady srovnávají dva stavy. Stačí sebemenší změna a rovnováha je v prdeli. Navíc je to v podstatě čistě idealizovaná konstrukce.“

Aha... jenže jak chceš vyvažovat bez změny, která je – vem, kde vem – pohybem? Živíme se pojmy?

Živí se člověk samotným pojmem? Snad za jistých okolností, ale patrně by to vyžadovalo stav svatosti či naprosté duchovnosti. Dokud však jsme vázáni na tělo, potud budeme odkázáni při sycení nejenom na pojem.

*>Boží slovo chutná po medu. Nejen chlebem živ jsi... Humore, nýbrž...<; vydrž! ---
Sláma začínal pocíťovat jakousi tenzi, tlak ve spáncích ---
a propadl se do krátké spánkové synkopy...*

>Bytí je definováno vlastním prožíváním.< nechal Heidegger slinout slint ze svých rtů, jen co se usadil. >Člověka nelze definovat vnějším nazíráním. Vejce také není jen skořápkou, masou vejce je převážně vnitřek. Skořápka je jen bariérou, skrz kterou musíme proniknout, abychom seznali, co to vejce vůbec je. Hledět na člověka jako na povrch je nebezpečně hloupé. Co je to člověk? Jaké je to být člověkem? Definice člověka je obtížná, protože, když se vrátím k vejci, vejce se v tuto chvíli pokouší definovat vejce.<

I řekl Bůh >Bud' KLENBA uprostřed a odděluj...<

Tady nám fyzika nápomocna nebude. Jevy pouze popisují procházku po vlastní lebeční klenbě zevnitř a gravitace

je podle toho popsána jistou relací mezi dalšími jevy...
zašvelel do ucha SLÁMY Humorův hlas a vytrhl ho ze
sna.

Klenutí nutí mne ke generalizaci, tj. zaokrouhlování. Taková HRANICE (generální linie) zakládá další následné interakce. Ať už ovál nebo koule, vrážím čelem do zdi a následkem je boule. Je rozpínavost vnější přitažlivostí? Inverzí gravitace?, nervózně se tázal Sláma sám sebe.

Může se také říci, že je vlastností hmoty či projevem prostorového zakřivení způsobeného hmotou skořápky klenby lebeční, která může být také energií, ale stále tápeme.

S pikosekundama není žádná sranda. Je to jak s KRÁ-SOU pod mikroskopem. Vede to k totálnímu rozpixelování hmotného prostoru, k totálnímu v prach rozprášení rozhodovacích funkcí... punkcí staré dobré vteřiny věčnosti, nevíš dne ni attosekundy (as), která >je< mili-ontinou biliontiny sekundy a stojí na prahu toho prachu, kterým je a k němuž se obrací.

Čas je vyložene pomocný pojem našeho rozumu, takže si s ním můžeme hrát po libosti a navíc je obtížen spoustou nejasností.

Hmmm, vem si ty experimentálně získané >poznatky< neurochirurga Benjamina Libeta, který zjistil (měřením mozkových vln v milisekundách), že naše vědomé vnímá-

ní světa zaostává za událostmi. Rozhodnutí (podle Libeta) je činěno 200 milisekund před úkonem. (Pokud bych tohle měl brát vážně, tak musím konstatovat, že se Libet pro tuto hypotézu rozhodl tak nejméně 201 ms před zahájením měření...)

Takže nám nezbyvá než metafyzická spekulace a můžeme se rovnou ptát po smysluplnosti otázky po nějakém vnějšku.

Nic nevyklube se z vejce bez vnější asistence. Neseď si na uších. Vejce (鸡蛋) se musí vysedět.

Objevují se názory, že by vnějškem mohl být jakýsi více-rozměrný hyperprostor. Zavádění takových konstrukcí mi nepřipadá nápadité ani plodné, neboť nás vede neznámo kam ad infinitum.

Infinitiv není starý, nýbrž věčný, zkratka frash evergreen.

Konec konců jsem z domova již navždy zmizel, žádný domov už nemám a kdo může říci, že má domov? Je snad tím domovem ona nejistá tříšť vteřin, z níž se sestává tzv. život? Tříšť času, o níž se ani nedá říci, zda má spojitý, či nespojitý průběh, ačkoli při klasickém, velmi zjednodušeném pohledu, probíhá náš život doslova po spojitě křivce bez jakýchkoli zlomů či chybějících úseků; takže se to dá dobře počítat a každý život se dá vyjádřit jako

cosi trvající tolik a tolik vteřin – anebo také jako, by bylo, kdyby nebylo, či jako bylo je a bude, anebo jako je, anebo také jako bylo bez je a bude, anebo jako holy holátko. Celé to trvalo tolik a tolik vteřin a navíc jsem to >celé< vnímal jako by se to odehrávalo na nějaké ploše – cože? – na jaké ploše?

Na té vypouklině uvnitř atomového deštníku. Bylo nebylo...

Naše rozprava nemůže dojít, neboť neboť chodidla nenašlapují >pevnou půdu pod nohama<, používáme hudební nástroje, jimiž můžeme >skutečnost< uchopit pouze metaforicky.

Milý Ježíšku, já si přeji pod stromček ALCHYMICKÉ VEJCE. Slibuji, že už si budu čistit zuby a nebudu švindlovat...

Nepřipadl vám někdy směšný a podivný ten lehkomyšlný způsob, s nímž nakládáme se slovy?

Těžko říct. Já zkrátka do výše nevolím pád, volím vznášení, vůně vpád. Domnívám se, že lehkomyšlnost je z/dravější než těžkomyslnost. Smích léčí... tedy jízlivý může i zabíjet, to jo. Ale pozor! Beru směšnost smrtelně vážně. Zrno zkrátka musí zemřít, abych mohl být šťastný a veselý.

Slova: pohyb a pád – skrývají v sobě, tak jako vejce, mnohoslibný obsah.

„Protrhávám vaječnou membránu, která mne dělí od sebe samého.“

(Cesaire Aimé)

„Vše, co v sémologickém systému odlišuje znak, je tím, co ho vytváří.“

(F. De Saussure)

Nic neslibuji, je to neslušné. Ale pokud si přeješ, tak ta slova změkčím: Lokalita a uklouznutí.

Vesmír přece může znamenat ledacos a pohybovat se nemusejí pouze pružinky v náramkových hodinkách. Pohyb mého života v sobě obsahuje jistou mechaniku, která, doufám, nemá s teoretickou mechanikou nic společného.

Vejce vece: „Jsem VEJCE SVĚTLA, heč... obraz totality všech tvořivých sil prapočátku ---a s ohledem na svůj tvar jsem též symbolem dokonalosti. Jsem tzv. filosofické vejce, jsem obrazem prvotní hmoty a budu které... utře hubu?“

Řeknu-li si v duchu vesmír, začne se moje hlava postupně nafukovat dalšími slovy jako velký třesk a Jupiter a ko-

meta a orbita, dokonce se tam objevují jakési mlhavé obrázky. Tam kdesi venku je tedy vesmír plný všelijakého kolotání a pohybování, o němž se lze v učebnicích fyziky dočíst mnohé. Představme si tedy, že jsme nějakou takovou pěknou učebnici otevřeli a že jsme se pustili do četby. Obracíme stránku po stránce a před našimi zraky vystupují vzorečky, definice a různé příklady. Jistěže tady musíme potkat definici pohybu a definici času a jistě se tam někde bude schovávat zákon zachování energie a všechny ty vzorce a pojmy se pohybují pouze v rámci fyzikálních úvah, majících zásadní omezení, díky kterým se ovšem lecjaký problém zjednoduší. Každopádně celou učebnici jaksi nejsem schopen přečíst naráz. Jsem totiž takový, že ji musím číst postupně a že souběžně s novými poznatky tu a tam zapomínám na ty starší, ku kterým se tedy musím čas od času vracet, abych si je oživil. Po měsíci jsem se dostal na konec té knihy, o čemž mi podává zprávu moje paměť.

Z hlediska mé fyzikální učebnice si o sobě mohu pomyslet, že jsem jakýmsi objektem, který za ten měsíc vykonal řadu pohybů, mezi něž zajisté musím zařadit i jakési pohyby duše, o níž se ovšem v mé učebnici nepíše. Tam se zavádí jakýsi neosobní čas, prostor a hmota jakoby snad existovaly samy od sebe nezávisle na mých pocitech a přáních. Tady ovšem také existuje vesmír, který se popisuje protředky a metodami fyzikálními, takže je to vesmír fyzikální, o němž se kdekdo domnívá, že on je tím vším, co může být. Sedím za svým psacím stolem a cítím se

jako zpráskaný pes, neboť tady v mé hlavě se celý vesmír smrští do jediného slova – VESMÍR, které si mohu postupně doplňovat různými vyčtenými významy, ale stále jsou to pouhé metafory. Navíc se vše děje jaksi liknavě a postupně a takovýmto způsobem patrně k pochopení vesmíru nikdy nedojdu. Koneckonců vesmíru je to jedno, jediný, komu to asi není jedno je ego egg. Rozpíná se ego ve vejci?

Rozpínání vesmíru coby pád a gravitace naruby patrně vyžaduje jakýsi jiný vnější vesmír. Mohu vůbec o nějakém takovém >VNĚJŠKU< uvažovat, jsa nedobrovolným návštěvníkem jeho protějšku, tedy vnitřku? Jsem si vědom, že veškeré mé uvažování je beznadějně zaneřáděno metaforikou vnitřku a kdoví, zdali je takový slovník vnitřností vhodný a použitelný pro popis tzv. vně a za.

Podle Grossetesta Bůh stvořil na počátku nerozprostraněnou látku, princip čiré potence, obsahující „semenné příčiny“. Zároveň též stvořil lux směřující do lokality potence. Procesem tzv. „multiplikace“ lux vytvořil prostor ve tvaru koule, který byl uprostřed hustší, kdežto na obvodu řidší a již neměnný. Z této vnější vrstvy, která představuje nebe a jeho svítící, neměnná tělesa, se odrazilo lumen, dále zahustilo prostor v nižší vrstvě a zředilo vrstvu vyšší. Takto se vytvořily všechny sféry kosmu. Vnitřek je vrázen, je řádem. Je tím řádem zaneřáděn? Smí POHYB ještě být čím JINÝM, než smrštěním a natažením?

Baže může, ale je to ještě pohyb? I takové kvantově mechanické pohyby elektronu jsou vlastně již krajně nepatřičné. Najednou je tady, ačkoli by tady neměl být a stav jedné částice ovlivňuje stav další doslova okamžitě – ano, OKAMŽITÉ působení na dálku. Pnutí mysli pukající ve vejci mé hlavy nad takovýmito otázkami, patrně rovněž pohyby, pohyb ruky naznačující společně se rty polibek na dálku je přeci také pohyb. Někdy mi připadne, že se vůbec nepohybují, ačkoli pociťově tomu tak nezpochybnitelně je, ale že se pohybuje pouze vše okolo mne a to včetně proudu dní a roků. Bylo včera, bude zítra, ale pro mne to jaksi přestává být důležité. Jistěže se účastním pohybů dne a světa, ale vnitřně jsem jako nepohyblivé zrcadlo psychosomatického dalekohledu.

FÍ FENOMÉN

ten vlak stojí
ten jede
ve kterém sedí
ten stojí
ten jede
to nástupiště
se veze
jede
ten vlak stojí
ve kterém sedí
ten jede

ten vlak
ten druhý
ve kterém sedí
ten jede

na opačnou stranu

JE ONA >VĚC O SOBĚ< POHYBEM SAMÝM? Tvrdí to J. Patočka v knize Tělo, společenství, jazyk, svět ---? („Pobyt je pohyb – pobyt je pobýváním mezi.“)

Zde by (možná) bylo vhodné dodat – možná. Ale nezapomínejme na měřítko.

Z fenomenologického hlediska zkoumám pouze čisté obsahy vědomí – zejména svého, což jsou zkrátka fenomény, o jejichž objektivitě samozřejmě není z fenomenologického hlediska pochyb. Pochyboval bych-li o tom, zpochybňoval bych i své vědomí, které, samozřejmě, nemusím ještě rovnou ztotožňovat s myšlením, tedy s rozumem. S naivní objektivitou to samozřejmě nemá co dělat, ale zpět k měřítku. Mohu něco takového jako >Pobyt je pohyb<, předpoklad samozřejmě intuitivní, spojovat s vědomím o tom, co (čím) je pobyt a pohyb?

Poslyš, ty... HOLUBIČKO MÍRU, nedělej mi tady z toho holubník, používej správnou a svéprávnou, jedinou a nej, pravolevou MÍRU...

Je nám zřejmé, že při bližším rozboru těchto pojmů bychom se mohli velice rychle dostat do nesnází. Rovněž v případě absolutního pobývání, bytování, existování, po heideggerovsku třeba jsoucování, které se pohybuje tím, že jsoucu/je. Absolutní pobývání nějakým způsobem zahrnuje vše nějak jsoucí, což nemusí být vším, co jsem si schopen uvědomit - toho opravdu není zas až tak moc. Kladné zodpovězení vychází z definice pobytu jako čehosi jsoucího, které se jsoucuje. Mám ovšem obavu, že Patočkovu hledisko je už užší a že pobyt pro něj obnáší především lidské bytování či přinejmenším bytování jeho vědomí. Tak by tomu mělo být, chce-li být fenomenologicky dochvilný. Jiné bytování bytuje v tomto vědomí jako fenomén včetně toho absolutního pobytu a včetně věci o sobě atd. Pozoruhodným jeví se k jakým až zá/vratným úspěchům dopracovala se věda svým zjednodušeným pojetím Pohybu. Svým způsobem opravdu geniální – jen pohledme – hmotný bod, rovnoměrně přímočarý pohyb a předpoklad, že tělesa, tzn. ztělesněné hmotné body pohybují se rovnoměrně přímočarým pohybem a to dotud, dokud nezapůsobí síla, která se projeví změnou rychlosti daného rovnoměrně a přímočaře se pohybujícího hmotného bodu, nebo-li zrychlením. Jasně, přehledné a srozumitelně vedoucí k příslušným relacím. Ovšem takový pohyb bude patrně pouze jedním z mnohých, jeden z možných projevů pohybu, který můžeme v čisté podobě shlédnout pouze ve své matematické představivosti, neboť hmotný bod jaktěživo nikdo nikdy nespatřil

a patrně také nespátří. Můžeme ho s čistým svědomím považovat za fenomén.

Rodí se čas pobytem absolutního pobytu v absolutním smyslu? To mi prozatím uniká, ale v menších měřítcích tomu tak bude, neboť vše kolem nás je v neustálém pohybu, ale VŠE se pohybuje jako >celek<. Celek zde patrně nedává dobrý smysl. Kam by se tak asi mohl pohybovat? Že by nám tady opět vykukoval nehybný hybatel? Zde je vidět, jak důležité jsou správné otázky. Odpovědi mohou být pochybené a scestné, ale správná otázka se nikdy nemýlí, míří do černého.

Prímočaře do zornice žloutku té vyvalené vej/čité bulvy.
---POHYBEM, KTERÝ PRÁVĚ >OKA/MŽIKEM<
ČAS RODÍ? ---VĚC O SOBĚ POHYB SÁM A MY
V TOM ORBITU VEJCE? Snad by nám při HRA/NIC
zdolávání (zdola/vání hezké slovo, akorát nevím, kterým
jde směrem, zda nahoru či dolů) pomohl Katalog barev
pro typografy. Tam jsou stovky odstínů od každé doličné
barvy.

Každá myšlenka chce svůj čas. Teď jsme si něco řekli a zabralo nám to čas. Co jsme si tedy řekli? Každá – opravdu každá, tedy naprosto všechny, myšlenky chtějí – – –

Vždyť barvy nechtějí vůbec nic, snad jen trvat nějaký čas. Aha – nějaký čas, nějaký čas. Takže ony chtějí čas? Abych

ti dolíčil doličnost lící ve vztahu k lícidlům? Cítím neurčitost onoho >nějaký<, vždyť co je to myšlenka a co si mám počít s prostorem? Staré nedobré, nedobře známé, potíže s trávením času, časem trávení, tou otravou organismu.

Nedávno jsem si četl v jedné zapomenuté knize Bůh a jeho život. Ta dnes již sotva koho bude zajímat. Zní mi to slibně, neboť to souvisí s mým oblíbeným pojmem veličinou zvanou VŠE, s níž ovšem není vše úplně v pořádku a já se tady rozhodl vyšetřit ten zádrhel citátem ze zmíněné knihy. Získáme téma a námět k úvaze. Abychom byli v obraze, knihu napsal Dr. Reginald M. Dacík O. P. a vyšla léta páně 1941 – příhodný čas k vydání takové knihy: „Pravíme-li, že věčnost nikdy nezačala a nikdy nekončí, nechceme tím naznačit nějaký rozsah nemající HRANIC, nýbrž v jejich absenci, v popření začátku i konce. I kdyby byla stvořená bytost od věčnosti, taková bytost by předpokládala jak začátek v řádu bytí, tak jako konec, CÍL vnější. A právě proto v ní zůstává možnost počátku a konce v řádu času, tedy postup trvání podle času, což je nemožné u bytosti, která nemá HRANIC v řádu bytí, a proto ani možnost přijmout postup, POHYB a trvání podle času. Z toho plyne, že věčnost je vzhledem k času tím, čím je Boží bytí vzhledem k bytí stvořenému. Čas předpokládá věčnost, tak jako bytí stvořené předpokládá bytí nestvořené.“ — a zde pozor — „Věčnost není vzhledem k času délkou nekonečně velkou vzhledem k délce konečné, nýbrž spíše nedělitelná vzhledem k tomu, co

po částech postupuje a co lze dělit... Proto i kdyby čas byl do nekonečna dopředu a dozadu, jak předpokládal ARISTOTELES, víme ze Zjevení, že tomu tak není, protože víra nás učí, že svět byl stvořen v čase a nikoliv od věčnosti. Místo aby se takto prodloužený čas ztotožňoval s věčností, ještě by se jí více vzdaloval, protože by byl ještě více dělitelný a rozmnožený, kdežto věčnost je podle své podstaty nedělitelná...

Chápu to tak, že věčnost je předpokladem času a není smyru v tom, že by měla hranice – nýbrž naopak, v jejich absenci, v neohraničenosti. Proto to s naším rozhraničováním vypadá podle toho – prachbídne. Jak zdrhnout času a vejít do věčnosti? Umřít? To mi momentálně nepřipadá tím nejlepším nápadem. Tedy v představách? Máme tam cestovat niterně?

V duchu? Nic jiného nám asi nezbývá. Běžné metody cestování nám zde nebudou nic platny a navíc ta zatracená relativistická poučka o nejvyšší možné rychlosti... Co je nám do nějakého cé?! V duchu se mohu ubírat pouze vědomě. Nevědomky jsem sice již mohl být v duchu leckde, ale pokud to bude a zůstane nevědomé, tak o tom prostě nevím a tím pádem... tím pádem je mi to k ničemu. Vědomě se mohu obírat také nesmysly - co já vím, třeba dřevěným sklem a skleněným dřevem. Což jsou vědomé konstrukce mého pojmového rozumu, který může být strůjcem daleko věrohodnějších nesmyslností, které pro mne mohou být ovšem nadmíru skutečné a zejména při

našem usilování nám jistě bude hrozit všelijaké scestí. Takže můžeme z cesty, obrazné, čistě duchovní, sejít, jak jinak... a naším jediným pomocníkem jest nám naše mnohá životní zkušenost a náš rozum, což je ovšem nástroj sice podivuhodný, ale také značně nespolehlivý, co už naděláme a jistě se nebudeme chtít během naší cesty zabývat nesmysly. Takže v našem vědomí si budeme chtít podržet jasné a smysluplné obrazy a budeme je chtít popisovat jasnými a zřetelnými pojmy a budeme o nich chtít hovořit srozumitelně, aby také jiní mohli pochopit smysl našeho usilování – dopředu nevíme, kam dojdeme, ale nemůžeme jít do absolutního neznáma - něčeho absolutně nepochopitelného.

Už se stalo! Jsme tady. Není to skutečně „nadmíru“?

Je-li to takové neznámo absolutní, prosím, dále to již nepůjde, neboť náš rozum si s ním již neporadí.

Podle toho to zde vypadá – podle... Celej slavněj tzv. rozum je vedle, mlátí prázdnou SLÁMU a žvýká jen předžvýkané. Neříkám, že nejsou geniální koumáci a některé jejich vynálezy, např. cd player či vysavač, stojí vážně za to. Ale co s tím příkopem ODDĚLUJÍCÍM rozum od PUDU? Kde je jaký padací most? To je otázka.

Tam můžeme pouze utonout v temnotě a nicotě, neboť taková „oblast“ je pro nás nedostupná. Takže se můžeme

utopit v nerozčleněném, nepochopitelném a mlhavém tajemném apeironu. To bylo také TO, čemu se staří chtěli vyhnout a proto se snažili pohybovat pouze po světlých stezkách ducha. Proto ten ostych před nekonečnem a proto ta záliba v geometrii a dokonalosti. Víme něco o dokonalosti elipsy? Nemyslíme pudově?

Interaktivně. Jediným měřítkem je pro nás rozum.

Cože? A co střevní epitel? Co cit? Představa mozku bez střev je hrubým redukcionizmem... to není rozumné...

Rozhodujeme se, nikoli snad libovolně – o tom, co pro nás má či nemá smysl.

Myslíš? Čí rozum má navrch v relaci ,kde dva ve jménu mém, tam já mezi nimi‘? Pohledme na cestu, kterou kráčíme, konec nevidíme, neboť se skrývá kdesi ZA. Nebo právě v této místnosti, která je společně se mnou zde. Kde?

ZDE ---stále budeme při našem kráčení setrvávat, byť přerušovaně, neboť nás mnohá vezdejší povinnost nutí ubírat se také k letištní ploše denních béd a starostí. Takže se fyzicky - téměř nehne na krok, ale přesto budeme chtít dojít až hodně daleko a nahlédnout za okraj. Bere-me to pouze obrazně a nevíme, zda se to podaří. I kdyby se to povedlo, tak tam nahlédneme z výchozí pozice,

z našeho konkrétního ZDE – časové ohraničenosti konkrétního času, nikoli snad v takzvaném okamžiku.

My o vlku a čas za dveřmi. Od onoho okamžiku však ztrácíme ponětí, zda jde o čas prvního či třetího pádu (češtinského klonování – skloňování). OB/ČAS tzv. rozum naletí i úplně pitomosti. My o vlčici a ona v hodinovém stroji za bránou vnímání...

Zatím pouze víme, že se tam ubíráme v duchu, že našimi pomocníky jsou předsudky a nedostatečný rozum vybavený labilní slovní zásobou rodného jazyka, jazyka zdeformovaného účelovým užitím – škola, cela, kasárna, cukrárna, reklama, ideopropag – užitkovost běžné každodennosti – je takový jazyk vůbec vhodný k našim cílům? To se ještě ukáže. Stejně NIC JINÉHO nemáme po ruce a vymýšlet si nějaký umělý matematický formalismus je prozatím předčasné.

Je NIC v tom? Je v ničem NĚCO? Je to vejco? Předčasnost je překotnost směřující ke svému překocení, kdežto mimočasost, to je JINÁ. NIC než vlast NICOTY, ZA/oblený za/rodek triviality, té pravdy (v) orbitu.

Vážená Slámo, snad bychom si v našem po-jednání mohli dovolit tu pošetilost, že bychom si naše odborné či technické termíny vypůjčili z italštiny - jako třeba la frontiera (hranice) atd. Získáme tím mnohou výhodu, zejména

při možném pokusu o zhudebnění času. Určitě se nám to bude zpívat lépe v italštině než v češtině, již proto, že tento jazyk dodá našemu zpěvu lehkovážnost a vzletnost, odlehčující jeho obsahovou hutnost.

gallina dalle uova d'oro (= nosnice nesoucí zlatá vejce)

Pochopitelně budu takto označovat pouze ty nejvýznamnější kategorie a pojmy. A nyní konečně trocha Danteho nalezeného na konci učebnice italštiny pro samouky; (překlad F. O. Babler) –

INGRESSO ALL'INFERNO

...La somma sapienza, e il primo amore
Dinanzi a me non fur cose create
Se non eterne, e io eterna duro,
LASCIATE OGNI SPERANZA, VOI CH'ENTRATE
Inferno-Canto III, 1-9

Mne zbudovala s boží všemocností
Nejvyšší moudrost s první láskou spolu
Dříve než já, jenž trvám od věčnosti.
Nebylo nic, co taktéž věčné není.
KDO VCHÁZÍ MNOU, AŽ NADĚJE SE ZHOSTÍ...

K tomu ještě douška, drobná poznámka ze studie o systémovém přístupu, vydala Ústavní pobočka ČVTS stavební Výzkumného ústavu mechanizace, automatizace a sta-

vební výroby stavebních dílců v Praze od F. Schrogla: Beratalanffy přidává k osmi úrovním ještě úroveň devátou, tzv. transcendentní systémy. Těmi rozumí absolutní systémy. Je jich více? Desátou kategorií jsou **SYSTÉMY NEPOZNATELNÉ, O KTERÝCH SE DOMNÍVÁ, ŽE TAKÉ MAJÍ SYSTEMATICKOU STRUKTURU A VZTAHOVOST.** To není žádná prázdná sláma! Popřemýšlej si o tom, Humore...

HRANICE (latinsky **TERMINUS**) je spolehlivé pojítka a prvotřídní lepidlo. Spektrální **TERM** je energetický stav atomu (molek) – atomová čára je dána rozdílem dvou termů. Co nám tím zde básník říká o frontě?

Básník absolvoval, v mátožném rozpoložení mysli, na několika cvičeních z kvantové mechaniky výpočty energetických stavů atomu vodíku, na tom nejjednodušším příkladu, musí říci, že přesnost pravděpodobnostního výpočtového mechanismu kvantové mechaniky je v tomto případě naprosto udivující a svým způsobem úchvatná. Musí to říci, přestože jinak brojí proti výstřelkům mechanicismu a matematismu všeho druhu s urputností nevídanou.

1. AXIOM

HRANICE EXISTUJE.

2. AXIOM

HRANICE EXISTUJE V LIDSKÉM VĚDOMÍ.

3. AXIOM

VŠE NEMÁ HRANICE VNĚJŠÍ. Možná pouze vnitřní, to bude přemětem básníkovy dalšího zkoumání, protože i matematika může být básní a svrchovaným básnickým dílem.

4. AXIOM

Z NAŠEHO HLEDISKA EXISTUJE OBLAST ZNÁMÉHO A OBLAST NEZNÁMÉHO.

PŘECHOD MEZI OBĚMA OBLASTMI JE NĚKDY MLHAVÝ, NEZŘETELNÝ A NEJASNÝ – VNÍMÁME HO JAKO HRANICI.

5. AXIOM

K VÝŠE UVEDENÉ HRANICI, O NÍŽ DÁLE BUDEME HOVOŘIT V TOMTO SMYSLU (NEBUDE-LI UVEDENO JINAK), LZE DOJÍT POUZE V DUCHOVNÍM SLOVA SMYSLU.

6. AXIOM

Tato hranice nás odděluje od světa, o němž můžeme a také předpokládáme jistou podobnost se světem známého.

7. AXIOM

Cesta k hranici nebude jednoduchá.

8. AXIOM

Doufám, že se neztratíme.

Jsem pro Názornost! JEDNODUCHOST je nám cílem. Je to ještě jednodušší, než si vůbec umíme představit? Cílová páska – žádná další otázka. Už už ji pro/trhnu. Ecce nakleplý vejce odšpuntuje uzávěr časového spínače OKAMŽIKU, té výbušniny >velikého< třeskyplešku, který způsobil DÁLKU. A Vzdálenost začala na Okamžik působit okamžitě: „Honem! Nenech se válcovat shonem! Dosti bylo ó/hra/ničení časovými limity, ČAS – to jsi celý ty! Ale času dost, ještě více, hafo... >Hrnečku čas!<, teda vař, času dosti, k radosti či zlosti... Dosti bylo času, je čas počíhat si na Krásu... klasického hodokvasu. SPĚCHEJ POMALU! ZPOMALUJ RYCHLE!

Hranice je pří/hodné a za/jímavé za/řízení, které se bude hodit zejména pro jemnost svých přechodů, takže naše zdolávání bude spíše jemným klouzáním, tudíž bude dost času na promýšlení Goetheho úvah zaznamenaných Eckermannem, nicméně mám pocit, že se nám bude hodit spíše způsob jeho přístupu k problému, neboť naše hranice může být hranicí smyslového. Dále si můžeme barevně za/trhnout rozlišovací cit k hraničnímu pří/měru.

Cit k hraničnímu pří/měru nechť supluje cílové pásky. Jaký je kurz a jaké jsou sázky? Přítomnost bude (?!) duchapřítomná, nebo nebude. Spor je princip. Spor je konstituent HRANICE. Spor se vede o hranice. Musíme na frontu a názornost bude při tom: >cesta věcí<, tedy naše

cesta, je taková, že se zatáčí, za/oblu/je, jde si naproti, VŠE přechází ve svůj protiklad a protikladem všeho je ohraničené něco. Vejco přítomnosti tu končí. Hranice okamžiku stržena, skořápka rozbita. Fajn fine a ZÍTRA to oslavíme, roztančíme, osmažíme, otočíme, od zítřka bude takřka VŠE – jiné?

Goethe, ten mne dokáže vždy nadchnout a to nejenom dílem, ale i svým životem, který ovšem nebyl ukázkou nějaké vzorné mravopočestnosti... Uvedu zde jeden z neuveřejněných záznamů drahého Eckermannna (27.10.) Večer u Goetha: Předcházející dva dny jsem se doslova mořil s některými aspekty Goethovy teorie barev a uznal jsem, že nejmoudřejší bude se na některé věci zeptat samotného mistra, který již po mém příchodu zaznamenal s citlivostí sobě vlastní moji pokleslou náladu. Líbí se mi na Goethovi jeho zarputilé odmítání Newtonových metod. Jakoby jasnozřivě tušil, že právě podobné metody výzkumu stanou se na dlouhou dobu jedinými vědecky přípustnými. Snad oprávněně, jak správnost ukazují výsledky, a proto bychom je ani my neměli zcela zavrhnout, maje ovšem na paměti, že šedá je každá teorie a zelená je koruna žití.

„Eckermanne, co je to s vámi?“, zeptal se Goethe nad jednou římskou vedutou, zaznamenav mou nepozornost. Privil jsem mu, že mne tíží jedna takříkajíc realistická otázka.

„Nepovídejte... Že by se z vás, vlivem zdejších rozumbradů nakonec stal filosof? V jakém smyslu realistická?“ Odpověděl jsem, že mnou stále zmítá jistá pochybnost o opravdovosti a skutečnosti vnímaných barev.

„Jde o to, zda červená barva existuje jaksi sama o sobě nezávisle na našem smyslovém aparátu“, ukončil jsem svůj krátký výklad, neboť se mi spustila krev z nosu a na zem ukápla červená kapka...

* * *

„Eckermanne, tady jde opravdu o víc než o zčervenání dívčí tvářičky. Mám na to svůj názor, o který se s vámi rád podělím, ale nečekejte žádnou scholastickou disputaci. Vím totiž odkud vítr vane... milý Eckermanne, nemusíte se přece stydět za to, že vám Newton tak popletl hlavu. Takových bylo více – a nebyli to malí duchové, kteří podlehli onomu optickému klamu. Můžete si klidně myslet, že mi Newtonova optika není po chuti, ale byl byste na omylu. Naopak velice si cením dedukcí toho velikána a nelze mu upřít genialitu, s jakou zjednodušil výklad mnoha jevů. Nicméně se nesmí zapomínat za jakou cenu a nesmí se zapomínat, že se jedná o jeden z možných výkladů a nikoli o skutečnost samu. Samozřejmě, že o povaze světla lze sprádat různé fantazie. Líbí se mi například vysvětlení toho, proč musí mít světlo konečnou rychlost. Z ní vyplývá jeho velikost. Zde je názorně vidět, že správné pozorování přírodních fenoménů nás

může přivést k pozoruhodným závěrům. Někteří pánové ovšem příliš přeceňují onen lidský rozum, osobně se však nedomnívám, že Newton mezi takové patřil, neboť právě on, nadaný doslova nadlidským rozumem, si byl velice dobře vědom jeho mezí. To spíše malí duchové přeceňují a nedoceňují nauky velikých génů. Tak to prostě chodí, Eckermanne. Napadá mne, že bych vám mohl přečíst pár vět od věhlasného matematika Poincarého. Nalézají se v jeho nepříliš čteném díle *Science et Methode*. Ale protože nemám čas půl dne hledat to dílo v knihovně, dám vám k úvaze výrok jiný. Shodou okolností nám ho zanechal ve svém spise *Essai philosophique sur les probabilités* sám veliký Laplace. Dobře víte, že já si na matematiku příliš nepotrpím, ale rád se jí nechám inspirovat. Na Laplaceho mne ostatně upozornil v jednom ze svých dopisů Gauss – *J'ai observé plusieurs fois, qu'en cessant de penser pendant quelques jours á des matiéres très compliquées, elles me devenaient faciles, lorsque je les considérais de nouveau*. Vida a pak že je vše dílem pouhého vědomí. Udělejte si, Eckermanne, drobný pokus. Vezměte si tuto svíčku a zkuste chvíli soustředěně pozorovat její plamínek. Je to uklidňující záležitost a takové pozorování vám může o barvách mnohé říci. Učinil jsem dle Goethovy rady a jal se z blízkosti pozorovat komíhající plamínek jedné z voskovic, kterou jsem si odebral z jednoho svícnu. Po chvíli vrátil jsem svíci zpět pln jejího různobarevného světla. Ukázalo se mi v mnoha podobách.

„Eckermane, tak jak? Copak jste viděl? Byly to snad nějaké korpuskule? Vlnění étheru? Anebo jste viděl modrou, žlutou a bílou barvu v různých odstínech? Byly či nebyly reálné, jako je tento stůl a židle? Nejsem tak naivní realista, jak by to mohlo vypadat a nelze upírat realnost tak očividného jevu, neboť poté bychom mohli dát výhost ze skutečna i tomuto stolu a také třeba našemu Stadelmanovi.“

Zadumal jsem se nad Goetheho větami. Musel jsem mu říci, že naše smysly jsou tak nedokonalé a klamou nás v tolika případech, že by bylo poněkud nerozumné stavět výklad skutečna pouze na nich.

„To však také nikdo nedělá, Eckermanne.“ řekl Goethe poděkovav Stadelmanovi, který nám sem nahoru přinesl lahvinku italského Parmigiana.

„Zde máme ducha slunné Itálie, kde o realitě barev mohou pochybovat snad pouze jedinci postižení slunečním úžehem, což se vám tam může stát snadno zapomenete-li na klobouk. To víno mi připomnělo svatého Františka. Ten by se musel před nějakým barevným pochybovačem nejméně třikrát pokřížovat. Možná by vzápětí zapěl můj oblíbený Chvalozpěv Božích tvorů na pána.“

Připili jsme si na zdraví a Goethe mi svým příjemným hlasem zarecitoval zpěv beránka božího.

* * *

AGNUS DEI... postřehy k jevení, studnám, vejcům, zjevením a bláznům

Zvláštní, jak se člověk po letech vrací a dostává znovu k odloženým knihám. V devadesátých letech pořídil jsem si Lexikon Magie, který řekl bych až s metodickou umanutostí zkoncipoval dr. Nakonečný, kterého jsem spíše znal jako autora knih psychologických. Zjišťuji po letech, že dr. Nakonečný jest patrně hermetikem, což mi mohlo dojít již před lety, kdy jsem si pořídil ten lexikon, který jsem ale sotva otevřel. Po čase jsem si ho odkoupil z mého vlastního antikvariátu a získal tak skvělou příležitost si jej opět prohlédnout a zvláštní shoda tomu přála, že mi kniha přišla pod ruku zrovna ve chvíli, kdy jsem se pustil do chaotických, diletantských úvah o Všem, v čemž byl mi Mach z Brna nepostradatelným společníkem, neboť mne jeho otázky a postřehy znovu a znovu vyváděly ze spokojené rovnováhy. Narazil jsem ve výše zmíněném lexikonu na několik hesel, jejichž obsah mi ozřejmil zmatek ohledně přístupu ke všemu, k čemuž pochopitelně můžeme přistupovat odkudkoli, ale především ze svého vědomí, neboť kudy jinudy bychom do něho chtěli vstoupovat, ačkoli tělesně jsme již dávno vstoupili. Kam? Do projeveného čehosi čemu říkáme svět. Člověk má skutečně vášnivé sklony zevšeobecňovat, tedy přinejmenším člověk evropský. VŠE je snad tím úplnějšeobecnějším čímsi, do čeho můžeme nacpat vážně úplně vše, co nás napadne. Takže ho tím pádem nikdy nemůžeme zcela

vědomě zaplnit a podchytit. Žiji přeci ve velmi omezeném světě svého života, který je vyplněn běžnou náplní. Velkou část vědomého pobývání zaplňují nutkavé, vtíravé smyslové vjemy rozprostřené v čase jako věčná vzpomínka. Vědomé myšlení si myslí, že myslí jak chce a kdy chce, avšak především ledabyle a zkratkovitě. Opřen o zamlžené okno večerního autobusu jsem tedy myslel; ale jaképak to bylo myšlení? Tím, že si občas pomyslím VŠE a že bych si měl udělat, až přijedu domů vaječnou omeletu, kterou jsem si také udělal, a proto vlastně mohu konečně z Lexikonu Magie vypsát, opsat oblé VEJCE. V mytologii řady kultur vystupuje jako „vejce světa“, obraz totality všech tvořivých sil prapočátku, a s ohledem na svůj tvar je též symbolem dokonalosti, v alchymii tzv. filosofické vejce je obrazem „prvotní hmoty“, v křesťanství symbol zmrtvýchvstání. Povšimněte si – dokonalost, zmrtvýchvstání, totalita všech...

* * *

Buď veleben, můj Pane, i s veškerým tvorstvem svým,
zvláště se vznešeným bratrem sluncem,
které nám tak nádherně svítí světlem svým,
jest jasné a září leskem velikým,
jsouc, ó Pane, tvým obrazem.
Buď veleben, můj Pane, od sestry luny i hvězd.
Na nebi jsi je stvořil jasné, skvostné a krásné.
Buď veleben, můj Pane, bratrem větrem

vzduchem, mraky, počasím,
ať jasným či nevlídným,
jímž udržuješ na živu veškeré tvory.
Buď veleben, můj Pane, i sestrou vodou,
která jest užitečná a pokorná,
spanilá i cudná.
Buď veleben, můj Pane, bratrem ohněm,
kterým osvěcuješ noci,
a jenž jest krásný a jarý,
mocný a silný.
Buď veleben, můj Pane, matkou zemí,
která nás živí a opatruje
a všelike plody nám skýtá,
i pestré byliny a květy.
Chvalte a velebte Pána mého
všichni tvorové
A díky Mu vzdávejte,
V pokoře nejhlubší služte Mu.
Amen.

Cítil jsem v duši vroucí dojetí a byl nadšen tímto přímě-
rem, který mi ukázal cestu k pochopení velkolepé Go-
ethovy nauky. Poté jsme se vrátili k naší římské vedutě
a Goethe se oddal vzpomínkám na svou italskou cestu...

Empedoklés v básni praví, že „vysoké stromy snášejí vajíčka“, kterýžto verš zaujal Aristotela, neboť v něm Empedoklés postřehl homologii u zdánlivě nepodobných organických druhů a čtenář toho verše takto nazírá vnitřní příbuznost vnější přírody.

*„Každý zná Kolumbovo vejce
Které bylo ploché pevné vejce vynálezcovo
Archipenkova plastika je první vejce vejčitého tvaru
Držící se v soustředěné rovnováze
Jako nehybná káča
na ožvlém hrotu“*

(Blaise Cendrars)

„Vaječný folikul roste a při ovulaci jeho obsah vystříkne trhlinou na povrch vaječníku. Ústí vejcovodu zachytí vajíčko, které v jeho nitru dozrává a připravuje se na setkání se spermií...“

Po zpětné revizi hudebního vejce jsem zjistil, že se v něm vylíhl vněm, což přimělo mne k opětovnému zamyšlení se nad sebou samým. Ke mně pasovala by spíše filosofická báseň a všetecko prorocký styl, ale nemohu za to, že Oxid, jehož hlavou proplovám jako neurčitá představa, má právě dosti prozaickou náladu, takže od něho teď nemůžeme očekávat žádné zpěvy, ale jak se zdá, hluboké

vnoření. Mám obavy, aby se nám nakonec ještě neutopil v neznámu a ztracenu, kam se při zamyšlení nade mnou, může myslivá mysl také zatoulat, neboť musí nejdříve překročit běžné myšlenkové návyky, aby pochopila, že nepatřím na smetiště nějakých potrhých, vyčpělých a uprděných konceptů a logických konstruktů. Jako logický konstrukt příliš neobstojím, neboť takto může ledaskoho napadnout asi toto: vše se stále vrací a opakuje. Vztaženo k historickým událostem by dotyčný mohl v duchu běžného logického myšlení dojít k závěru, že kupříkladu takový Julius César se bude stále navracet v jakýchsi časových smyčkách i s Brutem atd. na jeviště dějin, které se tak, z hlediska časového proměnění z lineárního klidu do cykloidního víru. Samozřejmě, že takových návratů muselo proběhnout nekonečně mnoho, což v případě faktu, že si aktéři cyklování nejsou ničeho vědomi, neznamená žádnou pohromu a nic se neděje ani v případě uvědomění si takového věčného navracení, neboť ono stále zůstává pouhou myšlenkou az běžného vědeckého hlediska myšlenkou neprokazatelnou. Takové pojetí Věčného návratu ovšem zůstává stát před dveřmi skutečného pochopení, neboť se zastavilo právě u jeho nezřejmějšího a nejlogičtějšího pochopení, které takto pochopeno nemohl brát vážně ani samotný Nietzsche, natožpak Zarathustra. Nezapomínejme, že mne prozaicky naladěnou myslí probírá Oxid, tedy že zde vystupují jako jeho pokus o pochopení nějakého duchovního objektu či konceptu, konceptu věčného návratu, který může také

souviset s pojmem začátku a počátku, s fenoménem PRAVEJCE, což je taktéž dosti problematická záležitost a to jak na běžné úrovni tzv. jevového, smyslového světa, tak také na úrovni světa duchovního, prozaičtěji řečeno, myšlenkového. Začátky jsou nepolapitelné a ztrácejí se v dalších začátcích. Tím není myšlen nějaký kausální řetězec příčin a následků, tedy že každému nakopnutí předchází kopanec. Koneckonců i v tomto případě se jednoduchého počátku prostě nedopátráme. Ten ještě můžeme najít v jednoduchých fyzikálních popisech mentálních obrazů skutečných fyzikálních dějů. Ale takové začátky nemají z filosofického hlediska velkou váhu. Nelze ovšem popřít, že se nám ve světě ledacos opakuje a vrací a taktéž na úrovni lidských životů nelze nepozorovat to stálé navracení stejných témat: sebevražda, strach, zloba, touha, beznaděj, naděje; navracení stále stejných východisek ze stále stejných dilemat, kteréžto navracení by mohlo mít jakýsi hlubší podklad a hlubší vysvětlení, které by mohlo spočívat v neustálém návratu téhož. Dokonce by se dalo říci, že se nic nevrací, neboť tím by vlastně také stále něco začínalo. Už víme se začátky jsou potíže, ono to tady stále nějak je a pouze v lidském duchu se z té stálosti stává pohyb a změna vyžadující slova jako návrat a počátek. Oxidův duch a tamten duch a onen duch také používají ku svému vysvětlení podobná slova a nevracejí se v nich různí duchové stále a stále znova, Bůh, začátek, návrat a mnohá jiná, použitá i v jiných souvislostech a s jinými významy, ale stále a stále se duchu a k duchu vrací tentýž

problém, on tady však je pořád. Přicházíme samozřejmě s novými vysvětleními a novými pohledy na skutečnost, ale otázky jsou stále stejné a se stejnou naléhavostí se navracející a to na různých úrovních. Samozřejmě. Otázky moci, lásky, pýchy, poznání, strachu ze smrti, stále stejný návrat téhož, dokonce mnohdy podle stejných pravidel rozumu a logického uvažování, které ovšem nemusí být tím jediným možným uvažováním. Někdy je lépe udělat úplnou ztřeštěnost či pitomost a dokonce i v říši ducha je někdy užitečná pitomost nemyšlená nikterak pejorativně. Z dnešního většinového pohledu je věta, že vše je duch (méně vyhraněněji řečeno duchovní podstaty), okamžitě vynesena v zubech za dveře nebo rovnou do prdele. Myslím, že nám všem, tedy i mně, nemůže neprospěť neustálý návrat k některým tématům. Třeba tématu Věčného návratu, který si skutečně ještě zaslouží nějakou zpětnou vazbu (nejenom) Oxidovy pozornosti. Víc toho o sobě, otče, neřeknu, jdu se pomodlit za Nietzscheovu duši a taky za duši Oxidova kamaráda, který minulý týden spáchal v Bratislavě sebevraždu... fúha, navracet se k duchu mohou různá pomyšlení a tak se v duchu rozhodne se vším skoncovat. Jenom se ještě neví, jestli je to opravdový konec. Já si budu raději myslet, že ne. Je mi líto, příteli, ale tím se nic nevyřešilo a my se ještě uvidíme. Ty máš jistý náskok, ale věz, že já se za tebe modlím a přeji ti tam jenom to nejlepší. Tak stále kolotají obdobné myšlenky a stejné nápady... právě teď mi samozřejmě připadají velmi neotřelé a velmi nové. Vždyť mne přepadly

právě teď, zítra se možná znovu vrátí, třeba i se mnou.

Rosárium filosofické

Při procházce rosáriem filosofickým, nikoli psychoanalytickým, neb jsou i zahrady vypěstované psýchou analytickou, kam jsem vskutku jen nahlédl a málem jsem tam zahučel... Letmo jsem si uvědomil, že jsem potkal či zahlédl též věčné pravdy, které jsou stále zde, (ale nechci vůbec říci, že platonicky), k nimž se můžeme navracet, máme-li to štěstí, že cesta vede kolem růží a potkáme-li zlatého čmeláka, který nám ukáže cestu k růžím, které mohou vypadat též jako rybíz či angrešt a Mercuriova hůl (Mercuriův sloup), nebo jako strašák do zelí. Také poněkud nelogický čin nebrat ty růže pouze analyticky, ale doslova, takže alchymisticky, alchymicky, tedy DUCH JE DUCH A BŮH JE BŮH A CESTA VZHŮRU MŮŽE STOUPAT VZHŮRU a na ní může se objevit též hermafrodit a čtyřhlavý drak – havran, zlatý čmelák, vejce a česnek... (Oxidův deník, 5. 5. 2015)

Záhadné zahýbá zákonitě ZA, ne? ZA... podivným Ornithorhynchusem anatinusem – Ptákopysk je jedním z pěti ptakořitných savců, kteří kladou vejce, místo aby rodili živá mláďata. (Muž z Ruska vypadá jako ptákopysk – Novinky.cz)

TAK UŽ JEN ČEKÁM, KDY SNESE RUSKÝ VEJCE VE FORMÁTU KOSOČTVERCE. Elce pelce do poklopce... Datem daru – nebo darem data? Otázka není zodpovědná ani zodpověditelná, je nesvéprávná dříve než správná. To jsou mi věci... „věc ve věci ve vejci, láska i běsi.“

Kdo se tady ptá a koho? Můžeme se ptát sami sebe. Nezbývá nám než pád do osobního, individuálního, totiž do sebe. Tam mezi mlhovou slova a zvláštních slovních spojení, mezi nimiž se mohou objevit takové duchovní objekty, jako třeba sama sebe zbytuující ptakopyk či sama sebe zpovídající se ptakopyskčí vejce. Když se tam již objevili, mohli by spolu ti dva vést rozhovor o možnosti, která musela vést takový rozhovor. Anebo se místo nich mohu ptát JÁ a říci si, nebyla tady dříve než všichni ptakopyskové a všechna ptakopysčí vejce se všemi otázkami typu, co bylo dříve, MOŽNOST, která ovšem zdaleka ještě neznamená, že se z ní časem vynoří čas a ptakopysk anebo jakési fyzikální koncepce jako hmota a energie, ale zcela jistě množnost pojmů. Ptakopyskčí vejce či energie jsou samozřejmě pojmy nad míru užitečné, ačkoliv při jejich užívání a především nadužívání může jednomu tuhnout krev v žilách.

Duch filosofie trestající

Pojetí času jako linearity, tedy jako časové osy, na níž si pohodlně vytváříme a usazujeme naše před a potom, je

sice pochopitelné, ale taktéž značně zavádějící a nebál bych se říci absurdní, neboť z takového pojetí by jednoho trefil škak. Samozřejmě, že při takovém pojetí času se může odkudsi vynořit ptakopysk, kterému nedá poškoze otázka, co bylo dříve, zda vejce anebo ptakopysk. Správnou odpověď je podle mne ptakopysk a to jako možnost utajená v bezčase, neboť právě ono je tím správným východiskem z beznaděje lineárního času, kteréžto pojetí samonezřejmě používáme a kterým se orientujeme v omezeném trvání, které nemůže být správným východiskem z časové pasti...

„Tak už toho bylo dost!“ zaburácel pokojem hromový hlas. Vyděšeně jsem vyskočil od počítače, bohužel nikoli od psacího stroje či papírového zápisníku; stál jsem na prošlapaném koberci jen ve slipech a špinavém nátělníku a rozhlížel se, kdo to ruší moje kruhy, neboť psal jsem právě hlubokomyslnou stať o fenoménu možnosti. Rychlá prohlídka pokoje mi neprozradila nic nového a také jsem v něm nic nového nezahlédl. Na policích stály tak jako včera volně poházené knihy, které se válely taktéž po koberci. Z koženého křesla vzhlížel na mne vyčítavě plyšový pes a pohled na postel mi pravil, že bych si ji také mohl někdy ustlat. Nepořádek v pokoji nemohl prozradit o jeho obyvateli nic víc, než že si úklidu moc nehledí a u takových dával bych si pozor na to, co říká, ale já se již na další slova ani nezmohl, protože mne

náhle cosi drželo po krkem. Poté mne to cosi ohromnou silou mrštilo proti oknu, jímž jsem proletěl téměř hladce, nebýt několika střepin zaražených do zadku.

Neletěl jsem dlouho, protože v myšlenkách se věci dějí v okamžicích.

„Braň se, ty tluchubo!“, zařval opět ten hlas a já zahlédl svalnatého muže s mečem.

„A čím?“, vykoktl jsem vystrašeně.

„Rozumem, žvanile!“ a to už se po mně hnál a mne zachránila prudká otočka a rychlé nohy a také dub přímo přede mnou. Na který jsem asi rovnou vyběhl.

„Vidíš to...“, ozvalo se ze zespoda, „tak jsi chytře získal chvíli času na rozmyšlenou“, zahulákal ten kulturista ne nepodobný jakémusi polobohu či nadčlověku.

„O čem bych tady tak měl přemýšlet?“ zakřičel jsem dolů pod strom, kde jsem ovšem již nikoho neviděl, takže jsem se začal obávat toho, že ten chlap leze sem nahoru... a taky že jo, takže jsem začal šplhat výš a zespodu se ozývalo.

„Jak to je tedy s tím časem a začátkem, ty chytráku?!“ Po chvíli již nebylo kam lézt a cítil jsem, že se blíží můj konec, ale přiblížila se pouze svalnatá ruka, která mne chytla za flígr a mrštila do vzduchu, musel to být vskutku nějaký našťvaný démon či co, neboť smrtelník by se mnou takhle zatočit nedokázal a já si za letu uvědomil, že zde přece nejdříve musela být možnost nějakého času a také to, že čas je někdy špatným slovem, možná bych místo něj měl říkat časování, ale to se mi již zatmělo před

očima následkem prudkého nárazu hlavou do betonové stěny. Po takovém nárazu z vás již nic rozumného nemůže vypadnout, proto se nepodivuje mému prazvláštnímu způsobu uvažování, vždyť to píše muž, který narazil hlavou do stěny za rychlého letu. Jaký to div, že ten náraz vůbec přežil. Otevřel jsem oči a přede mnou sedělo naprasknuté vajíčko, vajíčko slzící svým koncem, neboť ta prasklinka byla příslibem budoucnosti. Já jsem si připadl ohromně; jenom mi nedávalo pokoje pomyšlení, že JÁ nejsem JÁ, ale nějaký vtákopysk, což mi připadalo podivné, neboť se neříká vtákopysk, ale ptakopysk, terminologická záhada nic neměnila na tom podivném ptakopyskčím pocitu. Navíc mi to vejce řeklo dobrý den, takže jsem mu odpověděl, ať raději sklapne... Copak smí mít vejce hlasivky?

Nemá ani uši... Celé je hudbou, tj. vibrací. Kudla se v kapse obrací...

Jsem neslyšně ohlušen a sličné vyvažování je POHYB, je to balanc na hraně, chůze po ostří provazu vedoucí chodidla kaskadéra nad propastí... Štěstí je ho mít a svoboda, když si ji vezmeš.

Bohatství je mentální stav, přesněji stav duše. S někým jsem, když jsem sám se sebou.

„Nuda je jen nedostatek pozornosti.“

(John Cage)

Nezbývá než být trpělivý, pesimismus je nepoživatelný, kdežto meruňky a broskve jsou nejen veselé, ale i chutné, plné slunce. Čím je člověk citlivější, tím více trpí, to je přirozené.. On tomu věří; to ostatně odpovídá jeho osobní konformitě, tedy až na ty jeho motorkářsko/punkáčský kotlety. Ale víra je jistota! Jeho jistota. Jistota JÁ. Tzn. že rozum si něco myslí o rozumu? Že sám sebe popohání? Že je zdrojem svého vlastního pohybu?

Otázka není zodpovědná ani zodpověditelná, je nesvéprávná dříve než správná?

Tak znova, imaginace nová – není mi ta temnota jasná
„výmyslem světa svět končí“ a přece se točí; kdo to vy-
mýšlí – ten kdo sází na míru, nebo ten, kdo ji nezná?

O DUCHOVNÍCH SKUTEČNOSTECH se těžce rozmlouvá, neboť svět nás neustále poučuje o tom, že žádné nejsou, ale my si nemůžeme pomoci a stále je vyhledáváme, jsme sami přímo jednou takovou. Také mozek je nejdříve slovo a až pak ‚hmatatelná‘ skutečnost. V duchu mohu zaujmout i striktní stanovisko a říci, že skutečnost je čistě materiální podstaty, ale takové stanovisko jsem pak zaujal v duchu a tam si také cosi namlouvám o materiální podstatě přírody... rostliny, houby, bobule a pupeny jsou duchovní podstatou pučení...

Má snad JEV status podstaty či podstavce?

Člověk by si mohl začít zoufat, že je celý z hmoty. Že žije v hmotném světě a že duch je pouhým fenomenálním projevem hmoty.

Tak to bacha! Zatím/co HMOTA je epifenomémem ducha, je DUCH prekurzorem jevu. Že je tu něco průsvitného ještě neznamená, že to není. Růst je pohyb, podstata je fosilie.

Nemohu upřít právo na život své lednici, polednici, ani svým končetinám, které mne přenesou třeba až do kuchyně k ledničce, kterou prostě musím tu a tam otevřít, abych si z ní občas vyndal kus salátu, k němuž si příkusuji cibuli, taková situace nemusí vypadat z duchovního hlediska zcela beznadějně, neboť k jejímu výkladu po-

užiji slova, která se sice bez toho materiálního podkladu nemohou projevit, ale to z něj nedělá základ světa.

Tzv. materiální předpoklad je demonstrací slova. Základem je ZA, nikoli POD; POD/STATU hledej v oka/mžiku; status je stavem nehybným, tudíž pochybným; RŮST je verdiktem autoritativního SLOVA (autorita, z lat. autore = růst); růst je pohyb energie od-do ---

Takže, co je tím nejdůležitějším pro můj život? Lednička? Olejovky? Voskovky? Vodovky? Duchovní výklady světa a idealistické konstrukce.

Idea nasytí, lednička se nedá jíst...

Se samotnými výklady a jejich slovním podkladem vypadají věci poměrně jednoduše, neboť jak duch, tak hmota jsou především slova, kterým přikládáme nějaký význam vyjádřený opět ve slovech opřených o nějaké životní zkušenosti kdesi ve vzpomínkách.

Vzpomínka, mínka, mínění, míjení, mizení....
Zkušenosti se světem a svět, v němž žiji.

Žiji v těle jako v cele, světlo tvoří svět, vracím se zpět.

Támhle je něco tvrdého a tamhleto je daleko a tamto není možné. Potkali jsme slovo možnost a díky pravidlům my-

šlení by nás mělo také napadnout nemožné. Člověk si vy-
stačí s málem a ke spokojenému životu by mu také moh-
lo málo postačovat, alespoň z toho tělesného hlediska,
ale je zde, občas, neklidný a zvědavý duch. Zkrátka tady
je a nějak si vykládá svět, v němž zkrátka je, ale mnohé
výklady přesahují obzory vymezené kuchyňským kou-
tem a ledničkou. Tady je stůl a tady jsou dveře – když je
otevřu, vyjdu ven a když půjdu dál, tak dojdu na stanici
autobusu. Píši ta slova a zároveň si představuji cestu ven,
kterou mohu projít jenom proto, že když opravdu otevřu
dveře, tak vyjdu na schodiště, po němž vyjdu ven. Mohu
si tady ve svém pokoji o tom venku myslet ledacos, třeba,
že žádné venku není, ačkoliv pohled z okna mne může
rychle přesvědčit o tom, že támhle za oknem něco je.
Je to zelené a je to modré. Zelené jsou stromy ze dvora
a modrá je obloha. Proč jsou ty stromy sakra jenom tak
zelené a proč je ta obloha jenom tak modrá? Protože tam
venku řadí přírodní procesy, které jsou nějakým způso-
bem také součástí mého výkladu světa, který ovšemže
není výlučně můj.

Zelenině na obvodu talíře říkáme obloha...

Copak je mého na mých nohách a na mých slovech?
Kdepak jsem jenom k těmto hnátám, ke slovům a pra-
vidlům jejich užívání přišel? Kvůli zákonitostem nějaké
hmoty musím do roboty, o níž vím za prvé prd a za dru-
hé to, že je to jakési souhrnné slovo, do něhož se někdo
snažil nacpat celý svět.

Hlásím ztrátu substrátu; materie mate, skvrna na (JI-NAK) čistém rej/stříku, skvrna škrvně vrní, že dosti bylo skvrn... nevrň více, jsi jen makulatura (z lat. macula = skvrna)... never vrň.

V běžné těkavosti všedního dne se samozřejmě obejdu jak bez slovní vaty, tak bez kuchařky, neboť se v ní pohybují poměrně hladce, pokud mne zrovna nebolí hlava anebo nepronásledují věřitelé. Peníze... vida je, ty potiš-těné papíry, bez nichž snad přestanou zelenat i stromy a modrat obloha a bez nichž bledne a zelená moje jinak příjemně narůžovělá tvář, o níž vím, že není má, ačkoliv pro všechny z mého okolí moje je, i kdybych jim stokrát vykládal, že já se svou druhou tvářím nemám nic společného. Vyjít ven, přijít tam a tam, sednout a vstát, něco říci a zase jít; otevřít dveře a zavřít dveře, nejenom ty od ledničky... nechat se oblbovat... čím? Tím venku? Tím uvnitř? Mám v tom guláš. Vně a uvnitř se mi míchá dohromady a celému tomu mixéru mohu říkat duševní pnutí anebo duševní potrat, rozvrat atp. Nezávisle na hučení psychického mixéru vím o dveřích napravo, že tam jsou a že samy od sebe se jen tak neotevřou. Takže si mohu začínat sprádat výklady světa, anebo alespoň o těch dveřích. Jakmile ale člověk začne s výkladem, začínají se dít jisté samovolné děje, začne používat slova, která již mají přidělené významy, jejichž výklad někdy může odvést z cesty. Taky se může vykladači stát, že přijde na rozcestí ano a ne. Takže jestliže toto ne, tak toto

ano, ale nikoli obé dohromady. Tato možnost umožňuje další, ale vylučuje mnoho jiných. Mohu mít snad zároveň otevřeny a zavřeny dveře od svého pokoje? Mohu v něm zároveň být a nebýt? Tady buď něco je, anebo není. Něco je ale v duchu a něco ne? Můj výklad světa je kde? Na papíře v tamté knize? Je to ta kuchařka? Strom zelený, papír? Jsou ta slova slovy? Věty? Je svět věta? Vejde se do několika, třeba milionu, vět? Věd? Ne, ne, většina těch výkladů světa dovnitř připutovala zvenčí.

Je VNIK protivník? Co (čím) je VZNIK?

Kdeže bych já přišel na to, že veverka je z hmoty a že bílý mluvící had je materiál a že Božena Němcová je hmotné těleso nadané rozprostřeností, tedy zabírající kus místa, kterého by ale podle všeho mělo být pro všechny dost. Takže místo, prostor a otázka, odkud se ty výklady vzaly? Odkud se vzal ten prostor?

Asi z filosofického slovníku, který mi straší na psacím stole? Mám být skutečně vděčný osudu, že jsem musel absolvovat „normální“ školní výchovu? Asi ano, ale nesmí být člověk vykopnut do světa polovičatě...

Teď nemá rozměr... „Pravda není pojem.“ (L. W.)

Může to všechno nakonec být dobré k tomu, že se člověk naučí pochybovat...

O čem?

Že se naučí spatřovat potíže...

Při překonávat, zejména, když jí jsem?

Indoktrinace, deformované návody, co a jak.

Neuč orla létat! Vnímání štěpí, cit reaguje na signály.

Takže ví toho pták či ryba o světě víc než já?

Cítím se jak ryba na suchu... Ale co já vím o jejím citu?

Narážím na potíže s množinami. Není to také někdy jako méně? Tónu ve změně.

Ža/seknuł jsem sebou na (linii) MEZI formováním a deformací.

„Čínská policie našla v přístěnku pod schody domu v jihočínské vesnici celou dinosauří kostru a 213 dinosauřích vajec. Nešlo však o nález paleontologický, nýbrž kriminalistický – kostra i vejce byly ukradeny během stavebních výkopových prací v provinciích Kuang-tung a Liao-ning. Nalezená kostra patřila ‚papouščímu ještěrovi‘ Psittacosaurowi, býložravému dinosaurowi, který žil

v této části dnešní Asie před 100 až 130 milióny lety. Stáří dinosaurích vajec odborníci odhadli na 60 až 100 miliónů let.“

Nedá se nic dělat, ale svět popisovaný fyzikou, svět, v němž žijeme, připomíná tak trochu kasárna. Proti pravidlům, kterým se také říká zákony, lze protestovat anebo je nebrat na vědomí, ale zdá se, že alespoň cosi popisují. Fyzikální popis je statický popis dynamického dění. Hlavou mi víří různé nápady a patrně si půjdu opět navléci růžové plavky, abych scelil nescelené formou humoresky. Absolutní prostor, tedy jediné nepohyblivé pozadí, v němž se vše pohybuje a které je dílem stvořitelovým, takže geometrický trojrozměrný prostor absolutizovaný jako prostor reálný, v němž žádný čas neplyne, dokud zde není božím slovem vdechnut pohyb, první odpověď po sekání dříví, samozřejmě, že ten prostor tady je čistě sám o sobě zcela nezávisle na stvořeném světě, ten žádná pohyblivá tělesa na rozdíl od času nepotřebuje. Branou k pohybu je prostor a nikoliv naopak. **ABSOLUTNÍ MATEMATECKÝ ČAS JE PROSTĚ HOTOVÁ PŘÍMKA. KAM BY TO PLYNULO? OBYČEJNÁ POMŮCKA PŘEVTELENÁ V LIDSKÉM DUCHU V REÁLNOU, SKUTEČNOU VELIČINU, KTEROU SAMU O SOBĚ MŮŽEŠ NAJÍT POUZE V NÁZNAKU A TO V NĚJAKÉ DEFINICI ABSOLUTNÍHO ČASU...** Pozadí je kolem dokola?

Anathema znamená původně vynětí něčeho (někoho?) z běžného užívání, až později klatbu a vyloučení z obce obecného (tj. universálního)?. Je podmínkou vynětí oddělení? Dělicí čára? Ohradník? Takže až k budování ohradníků Tě to dohnalo? Pro přímku neplatí prostorové za/křivení?

POMŮCKA PŘEVTELENÁ V LIDSKÉM DUCHU
V REÁLNOU, SKUTEČNOU VELIČINU, KTEROU
SAMU O SOBĚ LZE NAJÍT POUZE V NÁZNAKU...

zrak ZA leží v prachu znak naznak

v lidském duchu zázrak k obrazu

ale duch lidský je duchem universa

versta vráska vrstva kominík

do obory škůdce vnik

ó OHRADNÍK

ohrazuji se proti hrázi

přímka míří do oázy

pohraničník dveřník

do ní vrazí

vynález zkázy

médium hybnosti

prostorový absolutismus

brána zabrána

zkonfiskována

kdo do ní vejde

tomu hlavu sejme

Smí být pohyb brán za bránu (jako vstup) do Newtonova absolutního prostoru? (Newton postuloval, že „absolutní prostor je bez vztahu k jakémukoli pohybu“.) Takže nás čeká OHYB. Aha, čekání znamená, že stopky už běží (?)... kdopak nám odměřuje čas? Měřič bez ega? Je dílčí částečnost mluvčím celku? Nevystavuje jí „absolutní matematický čas“ neschopenku? Absolutní matematický čas plyne sám v sobě, bez vztahu k jakémukoli vnějšku?

OHRAZUJI se vůči takové hrázi!!!

V zádech mne z ní mrazí...

Měřiči jsou vrazi.

Spletité matematické téma... ANATHEMA!

Je ego absolutní hranicí? Není. Je souřadnicí sebe sama? Vztažením se k sobě?

„Přetrhávám vaječnou membránu, která mne dělí od sebe samého.“ (Aimé Césaire)

„Černá vejce a šaškovské rolničky se řítí ze schodů.“

(Hans Arp)

Vina se přivine, mám ji na klíně.

„Nechala si zmrazit vajíčka ... je krásná, rázná a hodně mluví. Po vysoké škole udělala závratnou mezinárodní kariéru. Prozatím však nezaložila rodinu. Před časem si uvědomila, že stát se matkou by jí mohlo jako starší ženě

uniknout kvůli nekvalitním vajíčkům. Vzala to pragmaticky: nechala si je zmrazit. Následovalo další překvapení. Luzsicza netušila, že vajíčka si sice může v Česku legálně uložit, jejich případné oplodnění spermií ze spermobanky je ovšem nezákonné.“ (novinky.cz 27. 11. 2015)

Zde je na místě zmínit předsokratovské theogonie, dle nichž Chronos (odtud chronologie) tvoří oheň, vítr a vodu ze svého vlastního semene, což je patrně ozvěnou egyptské mytologie, v které ze spermatu prvotního Boha Atuma Rea vzešly základní elementy světa. V jiné verzi se Chronovo semeno stalo prvotní vodou, přičemž voda představuje chaos, který je intervenován erosem, načež se líhne vejce atdp. Tyto virtuální formy nazýváme ‚rationes seminales‘, jde o virtuální formy látky. Princip sémě je aktivní silou zvanou potence zárodku.

Kolem vejce se rozkládá svět. Svět rozháraný, už ne moc čitelný, ale s náznaky zbytků všeho možného. Smetiště, ale i shluk jakýchsi pořád ještě obrazů. Chaotický chumel kolem jasného, nepochybného tvaru vejce. Je snad zřetelný, nepochybný svět uvnitř toho vejce? A my se jen hemžíme se svým haraburdím, snažením, ztrátami, nároky, ústupky – kolem vejce? Vejce určující, vejce se vydělující, vejce jasné, hladké, okrouhlé, počátek o sobě. Co bylo dřív, vejce nebo svět? Vejce – anebo zpěv?
(Jan Štolba, Tvar č. 11, 2016)

Ab ovo (usque ad mala.)

Od vejce (až po jablka [až do konce] = od počátku, římská jídla obvykle začínala vejci a hostina končila ovocem.)

* * *

EX OVO – OSUDOVO (epilog Kristiána Čury)

Kura pochádza z vajca, ale tento argument je skôr tautológiou. Nikdy som život nejak extra nežral. Buď som ho považoval za veľmi ťažký, alebo za klam, alebo sa z ním nevedel ani vyrovnáť, ale nikdy som život, pokiaľ šlo o mňa, nežil s nejakou veľkou chuťou. No ešte som len vstal a vstal som rád, ale nič sa nestalo, lebo mi nejak uniká, čo budem v živote robiť pomedzi prsty. Zdá sa, že samotná pointa života mi uniká pomedzi prsty, že samotný život je ako jeden kruh, do ktorého sa zo začiatku ako do smrti vracia život. Snažím sa o únik zo života, lebo nemám do života chuť. Život je samotnou existenciou stratený, lebo život je stratený. Tak ako som ja svojou existenciou stratený. Stratený existenciou, ktorá sa zdá byť nekonečne konečná, ktorá sa zdá končiť v každom nekonečne krátkom okamihu, ktorého konečnosť je tak všade viditeľná, lebo je tak viditeľný svet času, ktorý dáva do chodu dianie, ktoré je mechanické. Je to svet času, v ktorom má každý okamih svoje miesto, v ktorom je každý človek na svojom mieste, lebo čas je rozbitý priestor, ktorý je možné rozbiť tak, ako je nemožné ho nerozbiť. Aspoň pohľadom z vnútra, ak taký pohľad vôbec exis-

tuje, lebo z vnútra sa človek ,stáva‘ človekom z vnútra života, v ktorom je toho pádu svedkom, lebo tým pádom sa človek ocitá v závese vleklého nešťastia, lebo sa nesie životom bez ženy ako kameň, ktorý sa kotúľa vpred, vždy vpred po holých cestách, z ktorých zodreli stopy ako rany z kože, stiahli v realitu, do ktorej už by nikto nič nepovedal. Sama realita, ktorá je systémom daná, ktorá je systémovo vo vnútri, sa premýšľa z celého života ako s jednotlivého kusu a hry. Celá realita je takým dianím, je dejom-tento dej je mechanický, keď to vezmeš do dôsledkov, tak dianie je svojho druhu dejom a dej je mechanikou. Nezmyselnosť reality nie je námietkou voči realite a nezmyselnosť života nie je námietkou voči životu, lebo prvé slová sú posledné a posledné sú prvé, z ktorých vyberám to, čo mám, lebo som vždy sám zo sebou, pred sebou, pred svojím vlastným ja som ako pred zrkadlom, do ktorého sa premieta obsah môjho vedomia, ktorý som vysypal zo seba, v ktorého ja neverím. Neverím, že existuje ja, ktoré ovláda moje telo, lebo moje telo nie je od života mojím celým životom. Myslím, že sa mnou nechce nikto zaoberať. Aj to je stránka života, ktorá ma postihla. Som sám sebou, ale nikto preto nechce mi byť blízko. Je to, ako keď chodím niekde von do baru a som tam sám, ako keď chodím do školy a som tam sám, a ako keď chodím do práce a som tam sám. Sto rokov sa nedialo nič a nedeje sa ďalej nič. Tento život je pokiaľ sa história opakuje životom, ktorý sa sám zo seba opakuje, lebo sám zo seba vznikol tak, že sa večne opakoval. Keď sa však

život večne opakoval, tak nemohol vzniknúť, lebo sa tým pádom od prvého momentu do posledného momentu za moment prvý len vždy opakoval. Nemal by tak ani len hypotetický začiatok konca nech už je koniec vôbec koncom všetkého mechanického diania, alebo nech už je ten koniec začiatkom všetkého mechanického diania. Mechanické dianie je začiatkom konca človeka a jeho života, bytia ktoré je v sebe sa opakujúce, ktoré je mechanickým divadlom, z ktorého vznikol pojem deus ex machina. Boh vznikol z vesmíru, lebo vesmír je mechanickým konštruktom, ktorého bytie, alebo nebytie na miske váh ani nezaváži. Celý tento mechanický bludný kruh je opisom, je opisom večného návratu života, ktorý vznikol zo života, ktorý by za týchto podmienok musel byť aj kuraťom aj vajcom. Život by musel dať vzniknúť životu, ktorý by nemal koniec v sebe, ale mal by v sebe začiatok, ktorý by mohol postulovať len človek, tento začiatok by musel nebrať konca v živote, ale musel by spieť ešte pred vznik života, ktorého človek bol nakoniec strojcom, lebo ten je jeho šťastím. Ak ale povieme, že človek je šťastie života, nehovoríme tým, že by človek mal byť šťastie pre život, lebo život sa dá predstaviť aj bez človeka a pokiaľ ide len o mechanický svet živlov, ktoré sa vždy nejak zohrajú do toho vzniku človeka. Z večného návratu neexistuje vyslobodenie, potiaľ pokiaľ sa tento hypotetický moment 'večného návratu' kladie pred vznik života, lebo vznikom života sa tento večný návrat nestvrduje, lebo život nevzniká zo života do seba sa večne vracajúceho, ale keď vôbec

nejakého, tak takého, ktorý by predchádzal životu – teda ako kura by predchádzalo vajcu, z ktorého sa vyľahlo, tak by aj život musel predchádzať životu, z ktorého pochádza. A preto je možné, že v neživom sa nájde živé ako jeho odroda, ale všetko záleží na tom, čo je s akého hľadiska tým živým. Tak napríklad slnko aj keď o sebe mŕtve z hľadiska vedomia svojou životnosťou miliárd rokov človeka ďaleko presahuje, lebo človek, aj keď živý o vedomí 70 rokov na miliardy rokov zo životnosťou tých 70 siaticich nebude nikdy stačiť, lebo človek je aj keď má vedomie na túto životnosť veľmi krátku z hľadiska vedomia, z hľadiska toho, čo je človek si schopný vedome zachytiť ako svoje trvanie a keď to trvanie zrovná s vedomým uvedomením trvania takého slnka, tak človek zo svojimi 70 rokmi životnosti neznamená ani hovno, ani keby tých 70 rokov bol živší ako to slnko kedy bude, ktorého životnosť presahuje miliardy rokov, preto sám pojem život je relatívny, pokiaľ za život berieme životnosť a nie vedomie seba. To nie je nijaký nihilizmus a ani žiadna negativita, len konštatovanie, že život ako taký nemá budúcnosť pre človeka, lebo ten jeho je príliš krátky ba aj na to, aby dosiahol na začiatok konca hypotetického, z ktorého vznikol. Pretože nie je isté, že či život človeka, teda aby som bol konkrétny, nie život vôbec. Vznikol, ako sa zdá, z nejakého začiatku, alebo skôr z nejakého konca. Život nie je bez konca, ale začiatok je hypotetický. Tak ako je hypotetický moment večného návratu z konca života, konca vesmíru, ktorého koniec mohol dať vzniknúť novému

mu vesmíru, ktorý by znova vznikol na troskách starého vesmíru a možno sa fráza, ako sa darí, ide s odpoveďou ,po starom‘, ,po novom‘ myslí zrovna tak na vesmír, ktorý vznikol následkom vzniku, ktorého vznikol Boh. Ale tá metafora ,vajca‘ a ,kurať‘ potom nie je nič iné ako metaforou toho, čo tu bolo skôr, či Boh, alebo vesmír. Bola skôr esencie či existencia? Nič nenasvedčuje tomu, že by na to mal niekto nejakú odpoveď. Za počiatok vesmíru je možné brať Boha a za počiatok Boha vesmír. Vesmír, ale je dosť veľký lovný revír, lebo v tomto vesmíre sa ľahko človek stratí, a preto si netreba hneď naložiť do gati a snažiť sa prebehnúť Boha v jeho vznikaní, lebo zánik je na spadnutie, lebo Boh je na spadnutie a vesmír je na spadnutie do Boha. Chce to len čas, hovorím si chce to len čas, ale predbehnúť Boha za Boha neviem ako a pred stvorením sveta mi ušla myšlienka, ktorá sa vynorila nado mnou ako otáznik. Aby som bol presný, musel som byť ešte skôr ako som mohol nebyť, lebo bytie muselo mať niekde vznik, ktorý by som mohol označiť a určiť ako hypotetický začiatok svojho konca. S tohoto konca som určil, že nemôžem byť nikde inde ako na mieste svojho vzniku od momentu, v ktorom som sa dostal do styku s vonkajším svetom, ktorému predchádzala myšlienka bez slova. Potom na začiatku nemohlo byť slovo, ani keby také slovo nemalo konca, ani keby také slovo konca nebralo hneď zo začiatku konca, z ktorého som určil Boha, ktorého som označil v jeho inteligibilnom charaktere ako logos. Týmto Bohom sa nič nezačalo a nič sa

neskončilo, lebo pred ním nič neuniklo, jeho pohľadu sa nedalo skryť. Taký Boh sa našiel na vedomí, lebo som ho na vedomie zobral, lebo on ma tu nechal s tým pocitom neexistencie. Avšak ide len o vedomie, ktoré by mohlo za daných okolností predchádzať vedomiu seba, alebo toho za koho sa človek má. Byť sám sebou je s toho hľadiska veľmi jednoduché, lebo človek je tým, za koho sa má a ten, za koho sa má už je tu vždy skôr ako je tu on, preto vždy bytie moje predchádza mne. Descartes je povrchný, lebo ,za koho sa mám, som tým pádom myslím‘ ako ten, za koho sa mám, ale nie je to naopak, že by som staval toho, kto myslí, že je mnou pred toho pred o kom viem, že nie som v ňom lebo ten, v ktorom som, myslí, že je ten, kto v ňom myslí, že ho má za toho, kto reálne existuje. Byť znamená v tomto zmysle len jedno a to, že človek vie za koho sa má, preto je mu treba vedieť, kým je, preto je mu treba myslieť, že teda myslí o sebe, že za koho sa má. Iným slovami ,myslím, teda som o sebe ten kto myslí, že je o sebe mysliaci‘. Ale podobne sa to má aj s bytím, že ten, kto o sebe jestvuje, tu bude jestvovať ako ten, za koho sa má, že je keď myslí, že je kým myslí, že je o sebe ako ten, za koho tu je. A takto by sa dalo pokračovať až do momentu, kedy by už človek nemyslel za nikoho, kým je o sebe, kto myslí, že je za tým, za koho sa má. Teda ja som za tým človekom, za ktorého sa mám a za tým človekom, za ktorého sa mám je ďalší človek, ktorý myslí, že je za tým človekom, za ktorého sa má ten, za ktorého sa má on, a takto v tejto rade radou sa pokračuje. Ale nie

je to rada hádankou, ale rada-radou, ktoré sa skrakuje
spredú dozadu a zozadu do predú, v ktorého strede je na
čele nejaký človek. Ten človek tvorí stred na čele, ktoré je
pomyselné ja.

pod kožou sa plazí had
vliezol do krku
v momente nepozorovaného svetla
jeho očami skrsla myšlienka
na večné stony upadla
po konci sveta aký fysis ohla

* * *

POST EPILOG POSTRAUMATICKÝ

vědci znejistěli
zda to tak chtěli

Humor seděl jako otýpka Slámy na rozkládací židli. Na dřevěné rozkládací židli, na které jste asi rovněž už někdy seděli v horkém létě v zahradní horské restauraci. Sláma to bral s Humorem, neseděl ani v zahradní restauraci ani na vrcholcích hor a jeho společníky nebyl ani lev, ani had a dokonce ani velbloud. Humor vymláčené Slámy (JSME S VÁMI) seděl na žižkovském dvorku a společnost mu dělal věčně zelený břečťan, zahradní konev a matně poblíkávající hvězdy a také ČAS. Jeho hlavou

vířila různá slova tvořící bezmyšlenkovité aforismy, jejichž ztělesněním mohl být atom Césia anebo rozbitý budík či dlouhý zelený had protiřečící své přítomnosti pod zahradní rozkládací židlí, had věrný letitým asociacím spojovaným s sss plazivostí se obtočil kolem slaměné hlavy a zasyčel do ucha Humoru sssyčivě, „chceš-li vědět něco o čase, musíš si nechat narůst plnovous...“ Zmizel Had hned po Slámově nevrle odpovědi „zmiz ty pokušitelský hade“... v oka mihu zmizel břechtan i plechová konev a Humor s plnovousem šedým jako jarní sníh opíral svou obrazotvornost udřenou rukou o zbrázděné myslitelské čelo, pod jehož klenbou zazvonil budík a objevil se, nepřekvapivě, paradoxon. Tvzení, že Humorovým společníkem nebyl ani had ani lev a dokonce ani velbloud. Ten přišel proto, aby bez nesnáze prošel uchem jehly. Veleblud se musel objevit již z podstaty thematu, jímž se šedovousý myslitel opírající se loktem o kámen, geologickým časem svažtělý, zabýval. Paradoxon souvisel s pravidelností přímo matematicky přesnou, s cykly a kmity opakujícími svoji tvářnost s nudnou a ubíjející stejnorodostí. Takoví bezduší pomocníci, jako tzv. opakovatelnost stejného, nám slouží k přeměřování dění. Vždyť právě to svou počitatelnou kmitavostí odporuje pojetí ČASU jako živoucímu směřování, řekl Humor zaplašivší svého vousatého dvojníka Slámu zpět do hlubin podvědomí či nevědomí. Budík propluvší na slaměných vlnách nikterak hlubokých myšlenek Slámy Humorovi odpověděl: Asi zaměňuješ velký čas za malý,

tady máš paradoxon rozbitý. Slyšel ještě kohosi říkat, že Čas je nekonečný, nebo-li nekonečný čas, právě ten, je tím nejmenším časem, protože časů je více a ty jsi ten, který si může vybrat, v jakém času žít chce. Tolik budík. Prozaicky řečeno by se vše výše řečené dalo vyjádřit také tímto způsobem, pomyslí si Humor na Slámu, stále ještě sedící jako snop na zahradní rozkládací židli. Pravidelně se opakující, tedy dobře měřitelné děje, které také používáme pro měření času, nemají se skutečným bytostným časem mnoho společného, neboť tam, kde pouze do omrzení opakuje nějaký drobný fyzikální úkaz jako třeba vnitřní kmit jakéhosi atomu Césia, tam se přece nic neděje, nic smysluplného a hodnotného. Tento fyzikální čas má tedy být naším časem? Osudný omyl spojený s použitím jednoho stejného slova pro označení plynutí změn či proměn.

vědci zjistili
že dlouho dlouho
nic nezjistili
a aby se ujistili
rozhodli se proč
jistí
mamuti vyhynuli
do nuly
rozhodli že zjistí
že zajistí zjištění geneticky
umřeli na tiky

kinetická svině vědkyně
genetickou mutací
zmáčkla budík
běží vám čas
týmy vědců zjistily záhy
že mutace je důvod
proč předpoklad
otočil se k nim zády
aby se ujistili
že se nic neděje
že mamuti vyhynuli
z jedniček lesku až do nuly
vědci zjistili
chce to
novou teorii
svět zahrádka zelená vědci zjistili
že prostor neví co činí...

Čas, tak jak se s ním nyní zabýváme, je in/doktrinací
svrchovanou, ba nejsvrchovanější. Různá pojetí času,
s nimiž jsme měli možnost se seznámit ve školních škam-
nách, tam tedy především s pojetím fyzikálním. Dále tu
máme různé chabé nánosy příváté z četby různých kněh,
slovníků a příruček. S tím vším se musí plnovous zákoni-
tě při „vlastních“ výzkumných, ba detektivních pokusech
vyrovnat. S časem se potkat. Jsou různé teoretické časy,
časy filosofů a fyziků. Jedním z nich je také čas bytostný
žitý, odžitý a oživitý, ten je podchycen sítí slov, stává se

opět čímsi, jinak si o něm sotva popovídáme. To je čas skutků a postojů, ČAS apoštolů a starozákonních proroků, skutečný Čas tohoto světa, této nejenom lidské skutečnosti. Tady by se dalo srovnávat a člověk může, ba musí, dojít k závěru, že čas delfínů a čas stromů může být bytostnější než čas náš, ovšem z toho my vydáme brzy počet a bohužel je možná již spočítán čas delfínů a lišejníků. Pohyb je změnou podoby, polohy, vlohy uvnitř obratu. In/verze obrazu. Během dalšího pátrání jsem potkal následující odstavec: Graves se v *Řeckých mýtech* pokusil zrekonstruovat pelasgický mýtus, který zahrnuje báji o stvoření Ofióna bohyní Eurynomé, která povstala nahá z Chaosu. Protože Eurynomé nemohla najít oporu pro své nohy, oddělila od oblohy moře a začala tančit na jeho vlnách. Při tanci, kterým se pohybovala směrem k jihu, se za ní začal zvedat severní vítr, s kterým se začala třít a počnul svět. Třením v dlaních stvořila z tohoto větru Ofióna, který se posléze začal ovíjet kolem božské Eurynomé a nakonec se s ní spojil. Z tohoto spojení vzniklo vejce všehomíra, které Eurynomé změněná na holubici vyseděla a které na její příkaz Ofión obtočil. Teprve pak vejce prasklo vedví a následně se z něj vylíhly všechny věci, které nás obklopují - slunce, měsíc, planety hvězdy, hory, řeky, stromy, rostliny a živočichové. Oba dva se poté usadili na hoře Olympu, kde Ofión vyprovokoval Eurynomé tvrzením, že celý svět je jeho dílem. Tam mu poté vykopl zuby, poranila ho patou na hlavě a zahnila do temných děr pod zemí.

Ten had Ofión se jí nějak doslova připlazil do rány...

Hranice světelné skořápky vejce je z toho celá naruby:
UTERUS FORTIS EXPOSITUS (= vně vystavené lůno)
uno duo... Zde může pomoci již pouze Kung Fu s rýží,
to jest pлавné proudění mezi hroty prolomené skořepiny.
Ofiónův chronologický omyl rodokmenu způsobil kontrakce Euronymé a řízl do skořápky.

ECCE DEZERCE... NIKDE NIKDO... ZMIZELO VEJCE
A NENÍ HO TU VÍCE...

Luboš Vlach /*1958/ básník a česnekový buditel

Jiří Kačur /*1965/ básník a antikvář

Lu Usturoi Vlach & Jurij Green Kačur

ECCE VEJCE

filosofický rodo/kaps

Redakčně připravili Luboš Vlach a EZT

V textu a na obálce použity ilustrace z archivu Lu
Obálku navrhl, typograficky upravil a vysázel EZT

Vysázeno písmy Baskerville

ze Střešovické písmolijny Františka Štorma

Vydalo nakladatelství Ears&Wind Records
jako 14. svazek edice DNO

V Brně 2020

www.spodniproudy.cz

www.christiania.cz

www.drevenacikada.cz

DINO

**EARS
& WIND
RECORDS**